Omul este un izvor de gânduri, de trăiri şi de sentimente. Este binevenit, punctual şi emoţionant în parcursul său, demersul livresc pe care cu demnitate Dr. Drd. Ionuţ Horia T. Leoveanu îl aduce în lumina tiparului după un excurs atent şi o elaborare minuţioasă.

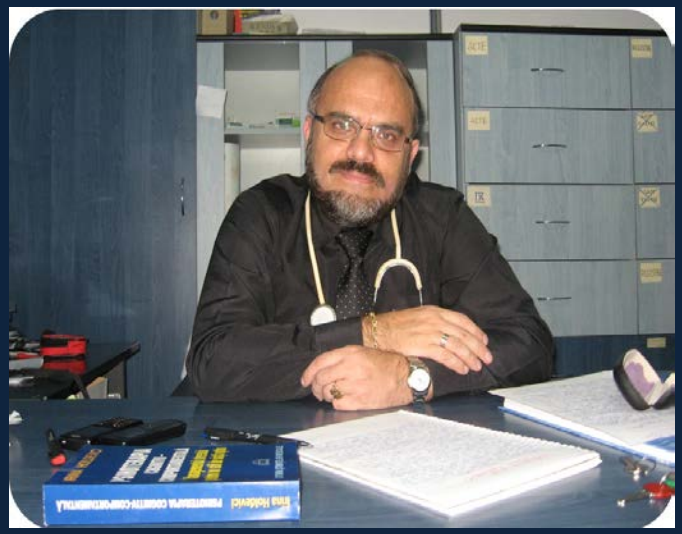

Închinare tatălui său prinde contur pornind de la acele gânduri care la un moment dat fiecăruia dintre noi vin să ne justifice şi să ne întărească existenţa… Personalitatea tatălui transpare conştientizată şi evocată ca sprijin puternic determinant în completarea personalităţii fiului, fiindu-i acestuia model permanent de dragoste, de înţelepciune şi de raportare la întâmplările vieţii. În profunzimea deplină şi despre caracteristicile de referinţă urmează a se implica şi exprima însuşi cititorul. Doresc să notez însă inspirata, relevanta îmbinare a celor două ipostaze surprinse de către fiu în pur esenţa biografică a tatălui: „Tata – Militar”, „Ctitor de şcoală şi Director de Liceu”. O şansă fructificată cu dăruire, cu pasiune, cu credinţă. Chiar dacă, aşa cum se întâmplă în viaţa cea de toate zilele, pe lângă bucurii, necazurile nu pot să lipsească întru totul, iar despre aceste aspecte povesteşte autorul pe larg. **(Daniel Marian)**

ISBN: 9786068041835

UN OFIȚER EROU CTITOR DE ȘCOALĂ BRAȘOVEANĂ

Dr. Drd. Ionuț-Horia T. Leoveanu

UN OFIȚER EROU, CTITOR DE ȘCOALA BRAȘOVEANĂ

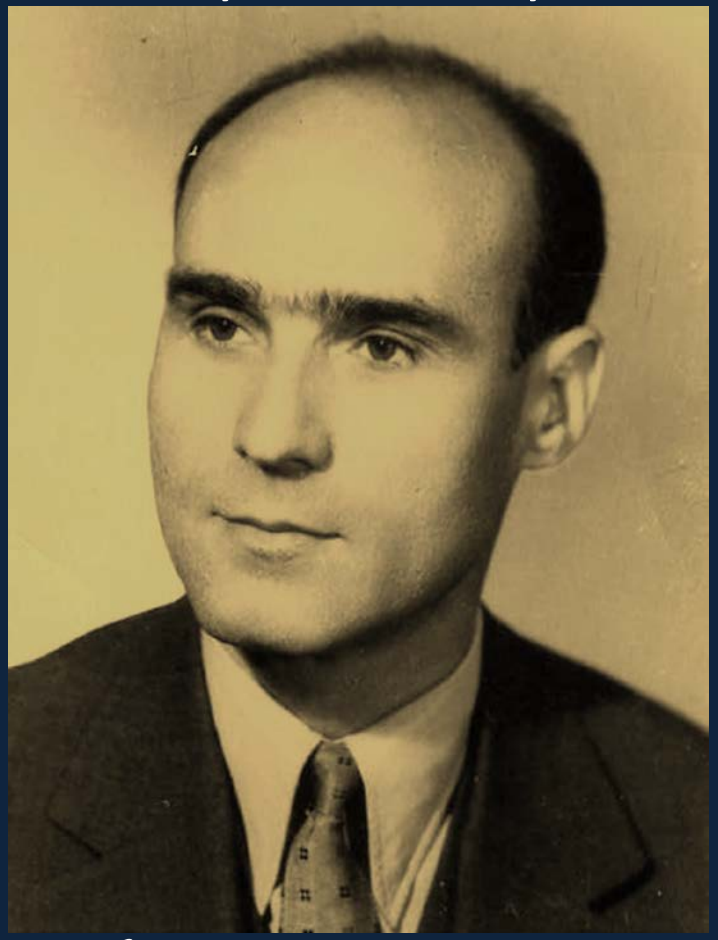

Prof. Dir. Dr. Toma A. Leoveanu

Amanda Edit Verlag

Ionuţ Horia T. Leoveanu

Un ofiţer-erou, ctitor de şcoală braşoveană

Editura Amanda Edit

Copyright@ Ionuţ Horia T. Leoveanu-2015

Consilier de carte:
Dorina Brânduşa Landen

Redactor: **Daniel Marian**
Lector: **Lucian Gruia**
Corector: **Patricia Lidia**
Coperta: **Laura Rushani**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LEOVEANU, IONUŢ-HORIA T
Un ofiţer-erou, ctitor de şcoală braşoveană / Ionuţ Horia T. Leoveanu ; pref.: Daniel Marian. - Sinaia : Amanda Edit, 2015
ISBN 978-606-8567-58-7

I. Marian, Daniel (pref.)

929

Municipiul BRAŞOV

Municipiul CRAIOVA

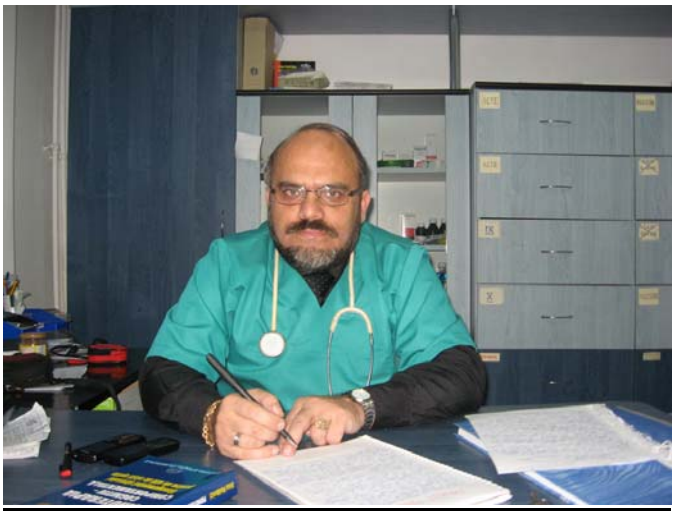

Ionuţ Horia T. Leoveanu

Despre permanenţa valorilor care ne definesc ca oameni

Harta cea mai dificilă de parcurs, aceea a memoriei, ne stă mereu deschisă în faţa ochilor sufletului. A pune punctul pe un colţ de memorie, înseamnă a trăi încă o dată ceea ce ne-a adus aici, unde suntem, în prezentul fugar, spre mâine. Pentru întoarcerea iniţiatică la trecutul definitoriu e nevoie de aripi puternice şi de priceperea şi asumarea adevărului limpede că nu vom avea parte de lucrurile frumoase decât ca nişte perle în ocean. Preţuim perlele de la sine înţeles, nu vrem să le pierdem, suntem paznicii lor oriunde şi oricând ne-am afla.

Înainte de toate, în angrenajul memoriei sunt oamenii care ne-au învieţuit şi încurajat speranţele. A ne întreba despre o ierarhie în aranjarea întregului cuprins sub învelişul memoriei, ar presupune un retorism inutil. Este în firea omenească şi în logica faptelor universal valabile, să le oferim părinţilor întreaga cinste şi preţuire pe care cu prisosinţă le merită.

Este binevenit şi emoţionant demersul literar pe care, cu demnitate, medicul şi omul de mare nobleţe sufletească **Ionuţ-Horia T. Leoveanu** îl aduce în lumina tiparului, după o plonjare atentă în trecut şi o elaborare minuţioasă. Închinare tatălui său, **„Un ofiţer-erou şi ctitor de şcoală braşoveană" – in memoriam Toma A. Leoveanu"** prinde contur pornind de la acele gânduri care la un moment dat fiecăruia dintre noi vin să ne justifice şi să ne întărească existenţa. Sunt desigur multe de spus despre viaţa unui OM, mai cu seamă atunci când este dăruită patriei sale şi deopotrivă învăţământului, fără de care nu ne-am cunoaşte adevărata identitate.

Angajând recursul la conceptul cel mai onorabil, acela al familiei drept bază a tot ceea ce suntem şi ceea ce facem, autorul acestei monografii memorialistice ne convinge prin

privirea amplă şi prin acurateţea amintirii că şi-a iubit şi respectat tatăl, pe care l-a avut drept model în viaţă şi în carieră.

Prezenţa părintească este subînţeleasă în spaţiul mai larg binefăcător al familiei, după cum aflăm: „Am fost un copil ”undeva norocos’’... Timpul a trecut fulgerător şi nemilos peste mine şi familia mea, dar oarecum... ”a fost generos” cu mine ; mi-a oferit, cu dărnicie, profesori minunaţi, de excepţie, în momentele ”cheie” ale vieţii. Am retrăit într-o secundă, intens toată experienţa mea de viaţă, parcurgând cu dulce şi emoţionantă melancolie anii copilăriei, adolescenţei şi maturităţii, până la momentul prezent. Asta simt şi acum când, tăcut şi învăluit în gânduri, aştern aceste rânduri. Sunt profund marcat de aceste momente, încât cu greu îmi stăpânesc lacrimile, dar am puterea să mulţumesc Bunului Dumnezeu că aţi fost pe acest Pământ..., că aţi fost părinţii, mătuşa şi bunicii mei, oameni simpli, modeşti, muncitori, frumoşi, credincioşi, cu frică de Dumnezeu. Emoţia pe care o încerc acum este mare şi vreau să vă spun ca îmi lipsiţi enorm de mult, că încerc sufleteşte un sentiment poate straniu pe care l-aş fi vrut cât mai departe...”

Personalitatea tatălui transpare conştientizată şi evocată ca sprijin puternic determinant în completarea personalităţii fiului, fiindu-i acestuia model permanent de dragoste, de înţelepciune şi de raportare la întâmplările vieţii. Iată un fragment de portretizare, relevant pentru întreaga construcţie ideatică, imagistică şi, bineânţeles, mai întâi de toate, de suflet: “Un oltean exigent şi foarte ambiţios, disciplinat, dornic de o carieră militară, bun patriot, debutează în 1935-1936 prin a fi elev al Şcolii Superioare de Ofiţeri Ploieşti, şcoală militară care l-a călit zdravăn pentru greutaţile ce urma să le întâmpine în cariera militară, iar, peste ani, în activitatea didactică. Formarea calităţilor cerute de profesia militară presupune străba-

terea cu succes a unui drum, deloc neted, care începe odată cu pornirea lăuntrică şi manifestarea exterioară a dorinţei de a îmbrăţişa această profesie, de a trece prin sita deasă a parametrilor selecţionării, şcolarizării şi calificării; se clădeşte şi se consolidează zi de zi, clipă de clipă prin munca perseverentă efectuată cu interes, voinţă şi responsabilitate, pentru o deplină reuşită şi afirmare."

În profunzimea deplină şi despre caracteristicile de referinţă urmează a se implica şi exprima însuşi cititorul. Doresc să notez însă inspirata, relevanta îmbinare a celor două ipostaze surprinse de către fiu în pur esenţa biografică a tatălui: *„Tata – Militar"*, *„Ctitor de şcoală şi Director de Liceu"*. O şansă fructificată cu dăruire, cu pasiune, cu credinţă. Chiar dacă, aşa cum se întâmplă în viaţa cea de toate zilele, pe lângă bucurii, necazurile nu pot să lipsească întru totul, iar despre aceste aspecte povesteşte autorul pe larg.

În încheierea acestei modeste prezentări, voi aduce în prim-plan un fragment care spune multe, lăsând loc peste vreme unor dezbateri ample: „Imaginea tatei este aceea a unui om cu un imens spirit de sacrificiu, clădit în timp cu multă migală, răbdare, tenacitate, mult talent şi rafinament pedagogic, prin insuflarea umanismului şi a solidarităţii umane, ataşament faţă de profesia de dascăl, promovarea binelui şi a iubirii necondiţionate faţă de semeni, dar, mai ales, faţă de familie.

Omul este un izvor de gânduri, de trăiri şi de sentimente. Nimeni nu a încercat să numere câte sentimente există în sufletul unui om pentru că acestea nu se pot număra, căuta sau accesa, deoarece nimeni şi nimic nu au dreptul să le distrugă, umilească, mutileze şi şă-şi bată joc de ele.

Nimeni nu are dreptul să se joace cu ele, cu vorbele şi cu tot ce ar distruge acest izvor curat… "sentimentul sufle-

tesc", mai ales când este al aproapelui tău, deoarece acestea sunt lucruri care dor şi dor foarte tare, iar cicatricile rămase sunt ireparabile; pentru totdeauna, lasă sechele şi traume. Distrugerea sentimentală a unui om, a celui drag şi apropiat este aidoma unei "condamnări la moarte", o condamnare înceată, dar foarte sigură, iar esenţa vieţii ar fi liniştea şi împlinirea sufletească.

Sinceritatea şi adevărul sunt vitale în relaţiile interumane şi în relaţia cu Dumnezeu, fiindcă sinceritatea este lumina faptelor noastre, este temelia faptelor noastre, fiindcă adevărul este ceea ce ne uneşte şi ne face unici, este o lumină care străluceşte peste veacuri, este o rază de soare divină, este ochiul raţiunii fără de care omul este orb. Sinceritatea înseamnă gânduri şi fapte, nu doar vorbe... şi deziluzii, dezamăgiri; ea, sinceritatea, trebuie să te reprezinte în realitate, nu în minciună, faţărnicie şi distrugere sufletească.

A fi sincer în ceea ce afirmi, doreşti, discuţi, nutreşti înseamnă, în primul rând, să fii cine eşti cu adevărat, nu cine crezi tu că eşti sau cred cei din jur că ai putea fi. Sinceritatea unui om, sinceritatea pentru un om este un "capital sufletesc", care te dezarmează; sinceritatea unui om te face să-l iubeşti, stimezi, respecţi, te face să crezi în motivaţia de a trăi încă o zi.

Când sinceritatea "a apus", vine dureroasa dezamăgire, vin neîncrederea şi durerea sufletească care, de cele mai multe ori, te îmbătrânesc prematur, îţi fură zâmbetul şi îţi grăbesc şfârşitul, te afundă în tavernele durerii.

Toate aceste lucruri le-am regăsit în personalitatea tatălui meu, lucruri pe care le-am moştenit în totalitate şi le aplic în viaţă, lucruri după care mă canalizez zi de zi."

Prof. Daniel Marian

Cuvânt înainte

Ceea ce se întâmplă astăzi cu învăţământul românesc, cu şcolile româneşti, cu demnitatea, mândria şi statutul cadrului didactic, dar şi menirea de a fi elev în România este, poate, cu mult mai grav decât fenomenul Roşia Montană, decât abuzurile asupra cetăţenilor şi/sau asupra unor posturi TV.

Concentraţi tot mai mult pe problemele socio-economice, pe problemele inevitabile de sănătate, păstrarea locului de muncă, grija pentru ziua de mâine, de cele mai multe ori nu mai avem timpul şi, poate, nici puterea necesară retrospectivei anilor copilăriei, adolescenţei, a unui remember faţă de cei care au dăruit inimă şi suflet în formarea noastră ca oameni, în care, peste ani, să se regăsească: omenia, demnitatea, onoarea, loialitatea, caracterul demn, respectarea cuvântului dat, responsabilitatea afirmaţiilor, dar, mai ales, curajul pentru tot şi pentru toate.

O veche vorbă românească spune că "omul sfinţeşte locul". Unul dintre aceşti oameni a fost şi ***Prof. dir. dr. Toma A. Leoveanu (col. rezervă)***, nimeni altul decât bunul şi iubitul meu tată. Profesorii şi învăţătorii eminenţi, dascălii cu vocaţie, devotament şi har pentru nobila meserie aleasă, continuă să existe şi astăzi, în ciuda tuturor opreliştilor peste care trebuie să treacă.

Fiecare dintre noi a avut cel puţin un profesor, a avut un mentor, un "prototip", după care a încercat să îşi formeze şi canalizeze propria viaţa. Fiecare om se naşte pentru a îndeplini vise, pentru a realiza şi clădi idealuri.

Aripile ni le dau părinţii şi tot ei sunt aceia care ne învaţă primii paşi, primul zbor spre viaţă. Acum, când mă gândesc cu dor, melancolie şi nostalgie la trecutul meu educaţional, la

anii copilăriei şi adolescenţei încerc timid să zâmbesc, dar este un zâmbet rece, invadat de lacrimi care se scurg pe obraz, în clipele aşternerii acestor rânduri pe coala imaculată de hârtie, la retrăirea clipelor de odinioară.

Am fost un copil ”undeva norocos’’... dar, doar în sensul că am avut şansa unor modele educaţionale bune în familie, o şansă regăsită prin bunicii mei, prin dragii mei părinţi, şi, nu în ultimul rând, prin scumpa şi draga mea mătuşă, dar şi naşă înv.Virginia I.Panţu, pe al cărei tată am să-l evoc în această lucrare.

Timpul a trecut fulgerător şi nemilos peste mine şi familia mea, dar oarecum... ”a fost generos” cu mine ; mi-a oferit, cu dărnicie, profesori minunaţi, de excepţie, în momentele ”cheie” ale vieţii. Am retrăit într-o secundă, intens toată experienţa mea de viaţă, parcurgând cu dulce şi emoţionantă melancolie anii copilăriei, adolescenţei şi maturităţii, până la momentul prezent. Asta simt şi acum când, tăcut şi învăluit în gânduri, aştern aceste rânduri. Sunt profund marcat de aceste momente, încât cu greu îmi stăpânesc lacrimile, dar am puterea să mulţumesc Bunului Dumnezeu că aţi fost pe acest Pământ..., că aţi fost părinţii, mătuşa şi bunicii mei, oameni simpli, modeşti, muncitori, frumoşi, credincioşi, cu frică de

Dumnezeu. Emoţia pe care o încerc acum este mare şi vreau să vă spun ca îmi lipsiţi enorm de mult, că încerc sufleteşte un sentiment poate straniu pe care l-aş fi vrut cât mai departe...

Poate anii copilăriei, cu rarele momente de fericire, speranţă şi aspiraţii, au fost marea bucurie oferită necondiţionat şi ,,nonprofit" de viaţă. Aş vrea să cred, în acelaşi timp, să şi sper că acum, încă nu foarte târziu... undeva, la maturitate, viaţa mi-a adus şi dăruit împlinirea sufletească, atât de mult dorită, că mi-a adus poate... zâmbetul care a fost absent sau a lipsit mulţi ani.

Este vorba de sufletul-pereche. Cred tot mai mult că pentru fiecare există cineva predestinat de a realiza acea perfecţiune sufletească şi de viaţă, acea comunitate, simbioză şi chimie care este "sfera existenţei familiei".

Buchet de flori, 29 august 2013

Pentru unii dintre noi, întâlnirea sufletului pereche, a jumătăţii de viaţă, se întâmplă mai devreme sau mai târziu, pentru alţii niciodată, dar pentru mine... a venit ceasul, cred şi sper eu, ***"ACUM"*** !

Viaţa mi-a arătat că în fiecare om sălăşluieşte o inimă, un suflet blând şi nobil, o jumătate a fiecaruia dintre noi. Am fost educaţi şi formaţi moral, poate şi spiritual să ne deschidem mai mult sau mai puţin "porţile sufletului", să lăsăm sau nu la iveală trăirile şi emoţiile vieţii. Mulţumesc Bunului Dumnezeu pentru cel mai frumos cadou al vieţii mele, pentru clipele de profundă emoţie şi dulce, caldă melancolie pe care le-am parcurs şi pe care le parcurg alături de ea, fiinţa dragă inimii şi sufletului meu, alături de o minunată fată care "îmi guvernează viaţa", mă face să mă simt fericit şi împlinit.

Şi totuşi, în această lume nebună plină de deznădejdi, răutăţi şi idealuri aproape năruite, blândeţea unui suflet nu este altceva decât un liman pe care te odihneşti iubind, după ce ai înotat cu disperare în oceanul plin de griji, nevoi şi dezamăgiri sufleteşti.

Iubește! Nu aştepta o veşnicie! Timpul trece sfidător, ireversibil şi de cele mai multe ori el trece dureros şi necruțător! El timpul... trece prin noi, prin viaţa noastră! Iţi multumesc pentru tot! Iţi multumesc că exişti! Împre - unã cu tine am învăţat că durerile trebuie scrise pe nisip, iar bucuriile şi iubirile pe stâncă.

"Cine nu are bătrâni să-şi cumpere", spune o veche vorbă românească, să-i caute şi să-i îngrijească, să-i preţuiască şi să primească această nevoinţă pentru iertarea multor păcate.

Moartea unui părinte nu este un eveniment pe care să-l acceptăm uşor în viaţa noastră, nici măcar când anumite condiţii şi aspecte precum vârsta înaintată sau boala pot prevesti inevitabilul necaz. Chiar şi aşa, tot nu suntem niciodată pregătiţi pentru dureroasa "mare despărţire", nu suntem pregătiţi să acceptăm situaţia tragică care "ne bate la uşă".

Reacţia cea mai întâlnită este cea de furie, cea de negare, iar în spatele ei se ascunde întotdeauna culpabilizarea pentru ceea ce s-ar fi putut realiza şi nu s-a făcut suficient de mult, cu mai multă responsabilitate, dar şi minuţios.

Alteori, apare supărarea că bunul drag părinte care ne-a fost alături tot timpul, care ne-a oferit dragoste, mângâiere, protecţie şi sfaturi de viaţă, când aveam nevoie, acum nu mai este printre noi.

Despărţirea este tot mai grea, tot mai apăsătoare şi, poate, trecerea timpului să mai atenueze aceasta durere, această suferinţă.

Pentru fiecare dintre noi, moartea unui părinte nu este o simplă trecere în eternitate, în nefiinţă, a cuiva foarte drag, ci este o pierdere definitivă şi ireparabilă a "depozitarului" primelor şi celor mai frumoase amintiri.

Părintele îşi aminteşte cel mai bine de primii paşi...; ne-a suportat durerea la apariţia primului dinte..., ne-a încurajat în prima zi de şcoală, ne-a mângâiat părinteşte şi cu dragoste fruntea fierbinte, ne-a şters broboanele de sudoare când eram bolnavi.

Părintele, fie el tată sau mamă, a ştiut ce vorbe să ne spună de fiecare dată când aveam nevoie de acest lucru, când aveam nevoie de un sfat.

Tot părintelui ne-am confesat când în viaţa noastră apăreau tot felul de piedici, greutăţi, necazuri sau neplăceri.

El, părintele, este o parte a trecutului nostru de care ne despărţim cu greu, împietriţi de durere, o dată cu primul pumn de ţărână aruncat pe capacul închis al sicriului unde odihneşte trupul celui care a fost alături de noi pentru o bună perioadă de timp.

Este normal, firesc, omeneşte, ca, atunci când ne moare un părinte, să fie cât se poate de natural să îl jelim, să ne doară, să ne pară rău, să fim supăraţi, furioşi, să ne învinovăţim, să nu toleram uşor ce se întâmplă, să acceptăm cu greu realitatea, să simţim o mare şi profundă tristeţe, o apăsare profundă, un zbucium sufletesc, ca şi "valurile mării".

Toate acestea sunt reacţii care ne ajută să înţelegem şi să acceptăm cruda şi nemiloasa realitate. A nega ceea ce simţim şi a ne ascunde sub o falsă mască impenetrabilă, o mască sub care "nu ne regăsim", nu face altceva decât să prelungească "travaliul de doliu şi de durere".

Acum...mi-e dor de el. Mi-e dor de tatăl meu!

Aş vrea să spun... că mi-e dor să-mi spună cum în anumite situaţii nu am procedat corect, mi-e dor să mă dojenească părinteşte, mi-e dor să îmi dea sfaturi, să-mi vorbească despre onestitate, altruism, corectitudine, sinceritate, onoare, demnitate, respect, fericire, despre lucrurile bune, dar şi despre cele rele, despre dragoste şi grija faţa de partenerul de viaţă, despre viaţa de familie...

Mi-e dor de fiinţa lui dragă şi de tot ceea ce a însemnat şi înseamnă el pentru mine. Dragă tată! Acolo, sus, în veşnicia fară contur de clipe sau fară contur de hotar, în casa ”Divinului Creator”, sufletul meu de fiu înalţă o dragă, sfântă şi plină de speranţă rugăciune..., o rugăciune ca o icoană a celor care au găsit calea izbăvirii către:

Renaştere, Regăsire, Înviere!

Fiul dumitale, dr. Ionuţ Horia T.Leoveanu
13 august 2014, Braşov

Copilăria și tinerețea unui destin

Profesorul Toma A. Leoveanu s-a născut într-o zi de toamnă, pe data de 2 octombrie 1912, în Comuna Georocu Mare, judeţul Dolj. A fost mezinul unei familii de ţărani modeşti şi săraci, muncitori în agricultură, Andrei şi Stanca Leoveanu, care au adus pe lume cinci copii: Tudor, Nicolae, Anghel, Maria şi Toma.

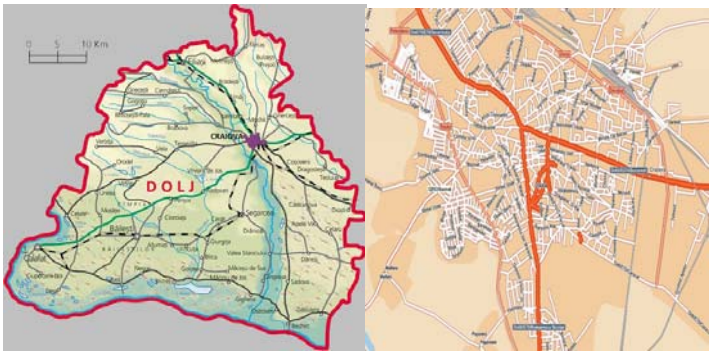

Harta Judeţului Dolj.....Harta Municipiului Craiova

Bunicii paterni

Comuna, înzestrată cu teren agricol mai mult nisipos, avea, la acea vreme, aproximativ cinci sute de familii, fiind situată la aproximativ 3 km de Comuna Bratovoeşti şi la o distanţă de 40 km faţă de reşedinţa de judeţ, Craiova.

Port popular oltenesc din zona Doljului

Prof. Toma A. Leoveanu îşi începe studiile gimnaziale chiar în comuna natală, având ca învăţător pe Domnul Ioan Petrescu, învăţătorul satului. În perioada 1928-1929 începe să lucreze ca ”băiat de prăvălie”, la firma fraţilor Eschenasy Filip din Craiova, iar banii câştigaţi prin sudoarea frunţii îi foloseşte pentru plata taxelor şcolare şi continuarea studiilor, urmând, în acelasi timp, şi cursurile Şcolii de Comerţ din Craiova.

Casa din satul natal ”Georocu Mare”, Dolj

Locuinţa profesorului din str. Lucian Blaga

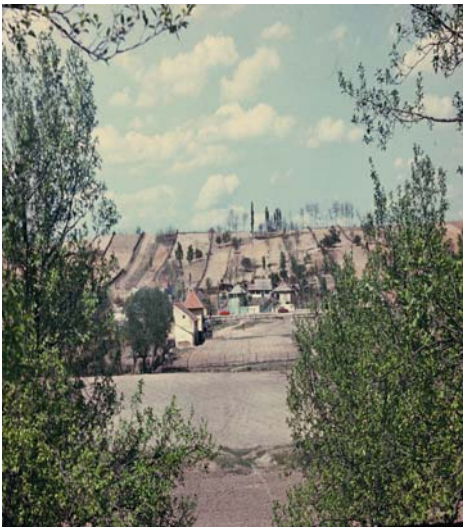

Grădina casei părinteşti

Biserica din satul natal ”Georocu Mare”, Dolj

Biserica din str. Operetei Braşov

Satul natal Georocu Mare, judeţul Dolj

Cimitirul din Comuna Georocu Mare, judeţul Dolj

"Maşinuţa" profesorului Toma A. Leoveanu

Anii 1930-1932 îl regăsesc pe Toma A. Leoveanu ca proaspăt elev la Şcoala Superioară Comercială din Craiova.

Şcoala Superioară de Comerţ Craiova,
actuala Facultate de Medicină

Un oltean exigent şi foarte ambiţios, disciplinat, dornic de o carieră militară, bun patriot, debutează în 1935-1936 prin a fi elev al Şcolii Superioare de Ofiţeri Ploieşti, şcoală militară care l-a călit zdravăn pentru greutăţile ce urma să le întâmpine în cariera militară, iar, peste ani, în activitatea didactică. Formarea calităţilor cerute de profesia militară presupune străbaterea cu succes a unui drum, deloc neted, care începe odată cu pornirea lăuntrică şi manifestarea exterioară a dorinţei de a îmbrăţişa această profesie, de a trece prin sita deasă a parametrilor selecţionării, şcolarizării şi calificării; se clădeşte şi se consolidează zi de zi, clipă de clipă prin munca perseverentă efectuată cu interes, voinţă şi responsabilitate, pentru o deplină reuşită şi afirmare.

Factorul determinant, dinamizator al acestui proces de formare îl reprezintă un ansamblu de cauze interne şi externe ce acţionează permanent asupra persoanei respective, pe care, sintetic, le numim motivaţii.

Este chemat la arme în 1 septembrie 1939 cu gradul de sublocotenent, iar în anul 1948 devine Licenţiat al Academiei Comerciale din Braşov.

In Memoriam

Tata-militar

Înainte şi după al Doilea Război Mondial, funcţionează ca ofiţer activ la RAA 5 (Regimentul Artilerie Antiaeriană), având garnizoanele în oraşele: Cluj-Napoca, Sibiu, Caransebeş.

Perioada 1 septembrie 1934–13 august 1942 o petrece pe front cu activitate în cadrul RAA 5, făcând parte din "partea operativă" a regimentului, cu participarea la misiuni speciale.

Pentru aceste aspecte, sublocotenentul Toma A. Leoveanu, conform Dosarului 42/1942 din Fondul de Arhivă al

Brigazii 5 Artilerie Antiaeriană, este decorat cu Ordinul ”Coroana României”, clasa V, cu Spade în grad de Cavaler, ordin acordat pentru devotamentul şi munca de cadru militar activ în împrejurări şi misiuni deosebite.

Sublocotenentul Toma A. Leoveanu, ajuns la gradul de capitan(r), a fost trecut în poziţia de cadru disponibil, ulterior în poziţia de rezervă prin ***aplicarea Legii 433/1946,*** cu referire la crearea cadrului disponibil al Armatei Române.

După excluderea abuzivă din armată, tatăl meu a fost repartizat, pentru a-şi câştiga existenţa, la munca de jos, nefiind angajat pe alte posturi pe simplul considerent că a fost”ofiţer al Armatei Române”.

A lucrat la Fabrica de Bere ”Dârste” Braşov, unde descărca şi încărca lăzile cu sticlele de bere din camioanele care le transportau, lucrând numai în schimburi de noapte, căci ziua a frecventat cursurile la zi ale Academiei de Înalte Studii Industriale şi Comerciale ”Regele Mihai” din oraşele Cluj şi Braşov, simultan cu Institutul Pedagogic din Braşov. A absolvit câte doi ani într-un an, fără să i se echivaleze anii de studii făcuţi înaintea plecării pe front. Taxele şcolare le-a acoperit din salariul mizerabil de salahor, de la Fabrica de Bere ”Dârste”, din salariul de măturător din curtea Întreprinderii ”Rulmentul” din Braşov şi din cea de muncitor necalificat încărcător-descărcător pământ cu roaba pe şantierele de construcţii din zona”Timiş-Triaj”.

A fost nevoit să-şi vândă toata agoniseala adunată în cariera de militar: motocicleta, chiar şi hainele, reuşind să-şi susţină Licenţa la Academie, în octombrie 1948, iar la Institutul Pedagogic, în decembrie 1948, apoi susţine teza de doctorat în ştiinţe juridico-economice, în anul şcolar 1948-1949, având profesor coordonator de lucrare pe distinsul şi remarcabilul prof. univ. dr. Gusti Tătaru.

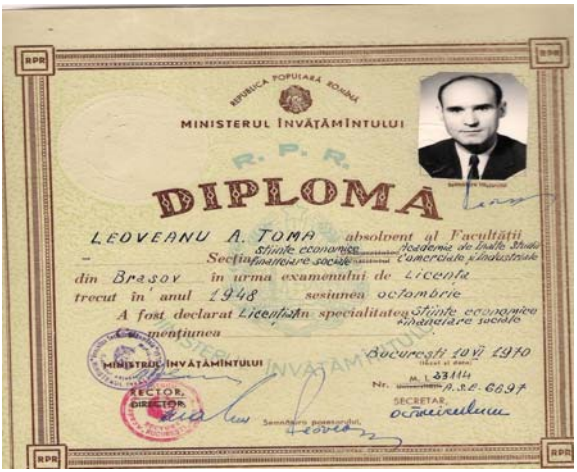

REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

R. P. R.

DIPLOMA

LEOVEANU A. TOMA absolvent al Facultății Științe economice Academiei de Înalte Studii Secția finanțare socială Comerciale și Industriale

din Brașov în urma examenului de Licență

trecut în anul 1948 sesiunea octombrie

A fost declarat Licențiat în specialitatea Științe economice finanțare socială

cu menționarea

București 10 VI 1970

MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

RECTOR, DIRECTOR,

Semnătura posesorului

SECRETAR,

SEMINARUL PEDAGOGIC
AL ACADEMIEI DE INALTE STUDII COMERCIALE ȘI INDUSTRIALE
B R A Ș O V

V.B.

Nr. 5679 /194 8.

Certificat de absolvire

Domn ul Leoveanu Toma licențiat a

Academiei de Inalte Studii Comerciale și Industriale din Brașov, din sesiunea de

examene din Octomvrie 1948 născut în comuna Georgeu-Mare

județul Dolj la 2 luna Octomvrie

anul 1913, îndeplinind în cursul anilor școlari 1947/48

toate îndatoririle prescrise de legile în vigoare pentru dobândirea titlului de absolvent

al Seminarului Pedagogic, după cum rezultă această din activitatea d-sale la Seminarul

Pedagogic, consemnată în registrul special al Academiei sub Nr. 583/1948, se declară

ABSOLVENT

AL SEMINARULUI PEDAGOGIC DE PE LÂNGĂ ACADEMIA DE INALTE STUDII COMERCIALE ȘI INDUSTRIALE DIN BRAȘOV,

pentru grupul de materii Juridico-economice cu men-

țiunea că la examenul de licență a obținut media 8,66(opt și 66%) iar la

Seminarul Pedagogic a fost notat cu media 8,66(opt și 66%)

Brașov, 3.XII. 194 8.

Director,

Secretar.

În memoria bunicului meu

Cpt.(r) Inv. Panţu C. Ion

29 ianuarie 1899 – 04 mai 1972

Dedic aceste pagini memoriei bunicului meu drag, înv. Panţu C. Ion, imagine vie a copilăriei mele. Cine nu are şi nu a avut un bunic, a pierdut o bucată frumoasă din viaţa şi amintiri preţioase. Cele mai frumoase şi, poate, cele mai preţuite amintiri din copilărie sunt cele legate de imaginea bunicului meu.

Bunicul, alături de bunica şi cei doi nepoţi

În anii fragedei pruncii, vocea blândă şi plină de căldură a bunicului îmi spunea cu răbdare poveşti, dar, niciodată nu mi-a spus o poveste pe care, poate, atunci nu aş fi înţeles-o, la reala ei valoare.

Aceasta ar fi fost "povestea lui", povestea vieţii eminentului învăţator Ion C. Panţu, din comuna Padina, judeţul Buzău, o poveste tristă, plină de durere, cu ani grei de condamnare şi execuţie a încarcerării în temniţele regimului totalitar comunist, pentru simplul motiv de a îndrăzni să-şi dedice şi să-şi împartă viaţa între grija pentru familie, munca de învăţător la catedra şcolii unde lucra şi orele petrecute în arşiţa câmpului din Bărăgan, pentru a asigura hrana zilnică familiei, lucru etichetat, la acea vreme, de fost chiabur.

Casa din Padina-Buzău

Crezul profesional, simţul datoriei la catedră şi în viaţa de familie, credinţa în Dumnezeu, dar şi lucrul bun, făcut cu dăruire, l-au ajutat să depăşească umilinţa, batjocora, represaliile şi deprecierea sănătăţii pe toată perioada detenţiei în lagărul de exterminare, "Salcia Piatra-Frecăţei" din Insula Mare a Brăilei.

Învăţătorul Ion C. Panţu se năştea pe data de 29 ianuarie 1899, în localitatea Padina, judeţul Buzău (pe acea vreme, Raionul Pogoanele), din părinţii Maria şi Constantin Panţu.

Este primul copil al familiei, fiind urmat de fraţii Alexandrina, Constantin, Eufrosina şi Melania. Urmeaza clasele gimnaziale în comuna natală, după care îşi continuă studiile la Şcoala Naţională de Băieţi (actualul Liceu Pedagogic) din Buzău, la ”Secția învățători”.

Învățătorii Maria şi Ion Panţu

Bunicul-înainte de plecarea pe front

Pe front

Învăţătorul Panţu C.Ion, ca fiu al satului, se reîntoarce în comuna Padina, judeţul Buzău, unde începe cu suflet, dragoste şi dăruire ucenicia de foarte tânăr învăţător. Viaţa îşi urmează cursul firesc, iar tânărul învăţător o cunoaşte pe educatoarea satului, Maria A. Raţulea, cu care se căsătoreşte pe data de 5 februarie 1905.

Bunicul şi bunica

Tânăra familie de dascali îşi intemeiază o frumoasă gospodarie, animată de zâmbetul celor trei fete aduse pe lume: Virginia, Eugenia şi Valeria. Primele două păşesc pe urmele părinţilor, devenind, la rândul lor, învăţătoare de marcă ale învăţământului românesc, exercitându-şi activitatea didactică în Braşov, oraşul de la Poalele Tâmpei, de unde se şi pensionează.

Tinerele învăţătoare Eugenia şi Virginia Panţu au început activitatea didactică alături de părinţii lor, în satul natal, iar după arestarea tatălui, acestea au fost deportate şi rupte de familie. Pentru început, Eugenia este deportată în satul Udaţii Noi, iar sora acesteia, Virginia ajunge în satul Mitropolia, ambele localităţi la mare distanţă de casa părintească, în condiţii inumane pentru supravieţuire. Pe durata domiciliului forţat din satul Mitropolia, învăţătoarea Virginia Panţu se îmbolnăveşte de tuberculoză, fiind internată în "Sanatoriul Moroeni", judeţul Dâmboviţa. Sora cea mică şi mezina familiei, Valeria Panţu, este exmatriculată abuziv din toate şcolile din ţară, fără dreptul de a-şi mai continua studiile, ajungând muncitoare în Secţia Turnătorie a Uzinei 2 din Braşov. Educatoarea Maria Panţu-Raţulea este exclusă din învăţământ, rămânând

fără sursă de venit şi fiind trimisă la munca silnică în agricultură, muncă ce nu-i asigura nicio sursă de existenţă. La scurt timp după arestarea bunicului meu, întreaga agoniseală a familiei Panţu este confiscată în mod abuziv, iar familia este destrămată, luând drumul bejeniei, cu impunerea de domiciliu forţat şi privarea de drepturile civile.

Surorile învăţătoare, Eugenia şi Virginia Panţu, sunt numite în regim de urgenţă, cu statut de domiciliu forţat, în localitatea Timişul de Jos din judeţul Braşov, iar Maria Panţu este numită şi trecută pe funcţia de îngrijitor-educator la Casa de Copii din localitatea Poiana Florilor, din acelaşi judeţ.

În tot acest interval de surghiun, membrii familiei erau foarte atent supravegheaţi şi monitorizaţi de securişti şi politruci, fiind total interzisă orice fel de comunicare între ei, dar, mai ales, cu deţinutul învăţător Ion C. Panţu. Bunicul meu îşi făcea meseria cu multă pasiune şi cu o extraordinar de multă dăruire. Credinţa în Dumnezeu, dragostea pentru copii şi familie erau reperele didactice şi de viaţă care l-au însoţit cât a trăit.

Era învăţătorul comunei Padina-Buzău cu cei mai mulţi elevi la clasă, dar, pentru dânsul, nu era o problemă. Îşi făcea timp pentru fiecare dintre elevii care stăteau cuminţei în băncuţele şcolii de ţară. Din povestirile dânsului, am reţinut că prindea mânuţele îngeraşilor pe care îi păstorea, mânuţe firave şi stângace, în mâna dânsului, caldă şi sigură, bătătorită de munca în gospodărie, dar şi de munca silnică depusă în întreaga perioadă de detenţie în Lagărul de Exterminare ”Salcia Piatra-Frecăţei”. Avea o răbdare de aur; dacă nu înţelegeai ceva, îţi explica de sute de ori până era convins că ai înţeles, că ai plecat din clasă cu lecţia aproape învăţată. Această răbdare am resimţit-o şi eu, ca nepot, până în clipa în care bunicul şi-a ”făcut bagajul” şi a plecat spre ”o altă galaxie”, de unde, de

zeci de ani, priveşte spre cei dragi. Era un om capabil de o extraordinar de mare dăruire. Avea o fire extrem de generoasă, o inimă foarte bună şi blândă, ştia să asculte necazurile, întristările şi suferinţele tuturor, încercând, pe cât era posibil, să le aline. A ştiut să dezvolte spiritul de întrecere, atât între elevii pe care îi avea la clasă, dar şi între vecinii şi sătenii comunei Padina.

Ca bunic, nu m-a certat niciodată, în ciuda năzbâtiilor pe care le făceam, năzbâtii care, de cele mai multe ori, perturbau sănătatea bunicului care paralizase în ultima perioada a vieţii.O singură privire era suficientă să ştiu că am greşit, că l-am necăjit şi întristat. Bunicul meu drag mi-a marcat existenţa, chiar şi până astăzi.

Copil fiind, bunicul meu a conştientizat să îmi transmită cu căldură, dragoste şi dăruire mesajul că în ”viaţă nu este întotdeauna uşor”, că trebuie să lupţi dacă vrei să ajungi ceva, iar pentru mine această luptă s-a concretizat prin a învăţa mereu. Mereu îmi spunea că, dacă Dumnezeu mă va ajuta să îmi realizez visul propus, să am curajul, puterea şi demnitatea să privesc înapoi, acolo de unde am plecat, iar ulterior, să privesc înainte şi să înţeleg că cei din jurul meu sunt nişte oameni, cu defecte şi calităţi, cu slăbiciuni, sensibilităţi şi atuuri, cu bune şi cu rele. Am învăţat de la dânsul că trebuie să ai curaj, dem-

nitate şi onoare, să vorbeşti tot ceea ce simţi, şi ce ţi se pare drept sau nedrept, să nu îţi baţi joc de sentimente, de suflete, de cei dragi, să ai cuvânt în ceea ce spui, să nu porţi masca făţărniciei şi minciunii. De multe ori, privirea mea de copil surprindea, inevitabil, ochii aproape înceţoşaţi de lacrimi ai bunicului şi prin perdeaua lor aburie am zărit o rază de soare şi o căldură izvorâte dintr-o privire caldă. Un glas molcom, şoptea atunci "UTICA", căci aşa mă alinta bunicul, după care urma un oftat prelung şi sfâşietor, ca totul să fie, apoi, îngropat în tăcere. Naiv, poate, întrebam ce este "nenelu"?, pentru că astfel îi spuneam eu bunicului, dar, din nefericire, nu am primit de la dânsul niciun răspuns. A preferat să ducă cu el, în "lumea interstelară" această tăcere şi suferinţa pe care eu le-am înţeles mult, mult prea târziu.

Cu mult drag, m-a învăţat să discern binele de rău, să fiu ambiţios şi să ştiu ceea ce vreau în viaţă, deşi atunci eram la "vremea întrebărilor". Nostalgia mă cuprinde la gândul că am avut o relaţie mai mult decât... perfectă şi frumoasă cu bunicul meu.

Eu şi bunicul meu drag

Acum pot spune, cu mâna pe inimă, că îmi lipsesc plimbările în parc cu dânsul, datul în căluşei, micile pofte ale copilăriei cu bomboane, tabletele de ciocolată, îngheţatele de vanilie pe băţ,"vata de zahăr", pe care dânsul le oferea cu dragoste, sensibilitate şi bunătate de bunic.Toate acestea trebuia ţinute "secret de stat", cum spunea atunci "nenelu", dar, din nefericire, refuzul prânzului pregătit de bunica trebuia motivat, iar "secretul de stat", se transforma în cearta efemeră din partea bunicii pentru ,,vinovaţii'' care se reîntorceau de la plimbare. Lipsesc, deopotrivă, povestirile pe care le spunea "bunicul învăţător", în zilele mohorate, când nu ne puteam plimba sau în serile lungi de iarnă. Toate aceste lucruri îmi lipsesc şi mă gândesc cu mare dor la ele, cu un imens gol în suflet. Este o neîmpăcare, dar nu am ce să fac, nu am cum schimba ceva din legea firii, ceva din ceea ce devinitatea a hotărât.

Alături de verii de la Craiova

Cu bunicul în Parcul central

Lumea copilăriei este minunată şi inconfundabilă, lume aflată la hotarul inocenţei, nestatorniciei, iar gigantul paradis al acestei lumi se deschide permanent şi neîncetat spre nou, spre frumos, spre gingăşie şi candoare. La acest ”hotar de univers”, slujesc ei, dascălii, fie învăţători sau profesori. Dascălii sunt acele minunate fiinţe care iau asupra lor dulcea ”povară a cărţilor”, încercând, la rândul lor, să dăruiască înţelepciune, dragoste, iubire şi suflet asupra tinerelor vlăstare care îşi încredinţează în mâinile lor mintea, inima şi sufletul. Învăţătorul Ion C. Panţu a transmis elevilor săi dragostea pentru cunoaşterea şi iubirea pământului sfânt strămoşesc, bogat şi variat, frumos zămislit de Dumnezeu. Destoinic, principial şi drept, apărător al adevărului, având la bază o construcţie morală sănătoasă, înzestrat cu voinţă şi ambiţie,veşnic neîmpăcat cu ceea ce este, a muncit din răsputeri, uneori până la epuizare, urcând pe scara valorilor, acolo unde, de fapt, era locul dânsului. Există în sufletul omului lucruri care nu se spun, care, de cele mai multe ori, nu pot fi descrise, lucruri care, fie că dor, fie că nu, nu pot fi explicate, nu pot fi înţelese.

Învăţătorul I.C.Panţu la catedră

Domiciliul obligatoriu sau domiciliul forţat era o noua condamnare care nu trecea prin faţa nici unui tribunal şi nu urma nicio sentinţă judecătorească. Această condamnare venea dintr-un ascunziş care îţi mai adăuga la suferinţa din temniţă şi un număr de luni sau chiar ani de zile.Regimul forţat era dictat de ofiţerul politic, de cadrele securităţii şi de cei desemnaţi cu opresiunea şi surghiunul celor declaraţi ”dușmani ai regimului”.

Îmbătrânirile premature ale deţinuţilor cu condamnare politică, chiar şi ale celor cu domiciliu forţat, cu părul albit, cu privirile rătăcite erau marcate de terorile suportate, cât şi de pierderea celor dragi. Bolile precum icterul, tuberculoza, tifosul, ulcerul gastric, pelagra, scorbutul, cancerul, depresia, depersonalizarea, tentativele opsesiv-compulsive cu caracter suicidar erau doar cateva dintre ele.

În luna februarie a anului 1950, învăţătorul Ion C.Panţu este dat afară din învăţământ.

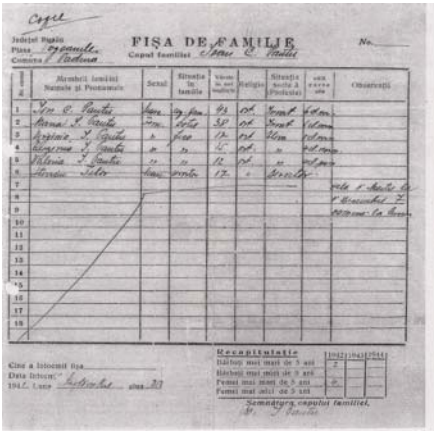

FIŞA DE FAMILIE

Copul familiei

Cine a întocmit fişa

Data întocmirii

Semnătura capului familiei

Într-o noapte geroasă de februarie, pe un viscol cumplit, specific ”Pustei Bărăganului”, Panţu este forţat de lucrătorii de miliţie şi şeful de post al comunei Padina să părăsească casa şi gospodaria, având dreptul ca, din agoniseala de-o viaţă, să îşi ia doar actele personale, iar, la câteva zile, undeva, la sfârşit de februarie 1950, după confiscarea abuzivă a întregii averi, fără niciun decret, familia ajunge pe drumuri şi primeşte statutul de “chiabură”.

Învăţătorului Ion C.Panţu i se înscenează un fals proces de sabotaj, un proces calomniator de “duşman al poporului şi statului” , proces care se derulează în regim de maximă urgenţă, fiind condamnat politic şi arestat pe motive neîntemeiate, nici până astăzi cunoscute la adevărata lor valoare.

Sentinţa de condamnare la pedeapsa penitenciarului cu privaţiune de libertate pentru învăţătorul Ion C.Panţu este dată prin Dosarul Nr.3509/951 al Tribunalului Buzău în Şedinţa Penală Nr.1106 din 22 martie 1952.

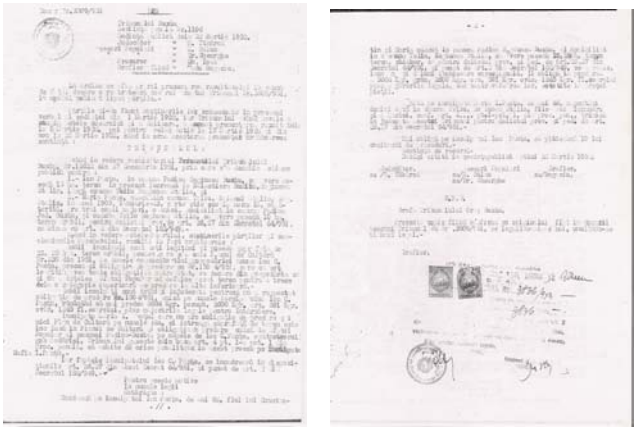

File de condamnare...

Familia înv.I.C.Panţu înaintea arestării

În momentul arestării, bunicul meu lucra ca muncitor necalificat la Balastiera Budila, în acea vreme, Regiunea Stalin(astăzi, judeţul Braşov), localitate aflată lângă comuna Teliu.

Bunicul meu execută puşcărie politică în Penitenciarele Braşov şi Jilava, după care, fiind considerat un "element periculos", este transferat sub escortă specială în Lagărul de Exterminare "Salcia-Piatra Frecaţei", din Insula Mare a Brăilei.

Convoaie duse la muncă silnică

Penitenciarul"Ostrov"(Formaţiunea 0957), a luat fiinţă la data de 1 aprilie 1952, în baza Ordinului M.A.I. Nr.0031715/1952. Acest imens penitenciar cu statut de lagăr de exterminare avea trei secţii: 1) Piatra-Frecaţei, 2) Salcia, 3) Grădina. Sediul acestui imens penitenciar a fost stabilit la Salcia, de la înfiinţare până în anul 1954, cu scopul de a se executa diferite munci forţate, munci numite, la acea vreme, "munci speciale", aplicate, cu precădere, deţinuţilor cu condamnări politice.

Salcia este şi în prezent un martor tăcut, ale cărui "ruine" vorbesc, parcă, şi astăzi despre cele întâmplate în urmă cu mai bine de cinci decenii.

Locul unde se afla spitalul Salcia

Intrare într-o celulă, la Salcia

Problemele şi încercările familiei LEOVEANU-PANŢU, probleme înţelese doar la anii maturităţii, m-au determinat să încep, cu răbdare şi voinţă, să răsfoiesc arhiva familiei şi să studiez acest ” Memorial al Durerii” care, cumva, este istoria familiei mele, o istorie tristă, dar cât se poate de reală. Dar, cum orice istorie are şi petele ei negre, se pare că aceste pete nu au ocolit nici familia mea. Această istorie a fost şi pe linie maternă, dar şi pe linie paternă, la fel de tristă.

Din povestirile auzite în casă, la început voalat, pentru ca aşa impuneau rigorile antedecembriste, ulterior, spuse fără

ocolişuri şi menajamente, am aflat de anii detenţiei politice a bunicului meu, de domiciliul forţat al mamei, mătuşii şi bunicii, de înlăturarea tatei din rândul cadrelor militare active.

Am aflat astfel ca transportul deţinuţilor spre Lagărul de Exterminare ” Salcia-Piatra Frecaţei” se făcea întotdeauna în condiţii extreme, detinuţii fiind înghesuiţi precum sardelele, loviţi cu bestialitate şi cruzime, batjocoriţi şi încărcaţi precum vitele în vagoane de marfă destinate transportului cimentului sau în vagoane destinate transportului de animale. Atmosfera în care erau transportaţi detinuţii era irespirabilă, fără lumină naturală sau artificială, fără apă, iar necesităţile fiziologice erau făcute într-un ciubăr comun, care era golit, de cele mai multe ori, doar la staţia de destinaţie, care era punctul terminus….LAGĂRUL!

Lagărul Salcia-Frecaţei

Transportul în picioare, numărul celor arestaţi fiind impresionant, făcea ca picioarele acestora să se umfle, să apară dureri articulare, o accentuată şi vădită stare de oboseală.

Singura sursă de hrană era formată din doua bucaţi de slănină râncedă şi de brânză mucegăită, ambele foarte sărate, fără ca ulterior să se asigure un minim de apă deţinuţilor care serveau “aceste delicatese” ale unui prânz ,,foarte copios’’. Cine avea curajul şi făcea greşala să se înfrupte din aceste ,,delicii’’ avea şansa să sufere de o cumplită sete pe tot parcursul drumului. Apa devenea un veritabil lux, râvnit, dar nepermis. Fiecare detaliu era gândit diabolic, dar, în acelasi timp, şi foarte bine pus la punct, în aşa fel, parcă, să accentueze suferinţa, drama detinuţilor, să rafineze tortura şi surghiunul.

Transportul deţinuţilor

În Lagărul de la" Salcia-Piatra Frecăţei" erau încarceraţi aproximativ 1200-1500 de deţinuţi politici, etichetaţi cu apelativul de "bandiţi", la care se mai adăugau aproximativ 350-550 de deţinuţi de drept comun.

Filozofia de organizare a lagărului opera o foarte riguroasă distincţie între categoriile de deţinuţi încarceraţi: violatori, hoţi, care trebuia să fie protejaţi de" bandiţii" care erau consideraţi şi etichetaţi ca duşmani ai poporului. Orice interacţiune cu "banditul" ar fi amplificat riscul contaminării contraevoluţionare a sistemului totalitar comunist, afectând ,,progresiunea'' statului. Pe parcursul întregii zile, detinuţii erau obligaţi să stea cu picioarele şi jumătate din trup afundate în apă rece, murdară, chiar în mâl, noroi şi să taie stuf.

Munca aceasta titanică dura cam 12 ore pe zi, începând de la orele 5.00 dimineaţa, până la orele 18 seara, uneori chiar mai târziu, sub lumina reflectoarelor de supraveghere ale gardienilor torţionari. Activitatea fizică extrem de extenuantă se desfaşura în cuptorul Bărăganului, pe timp de vară, sau în bătaia crivăţului, iarna.

Deţinuţi la muncă

Culesul orezului era, iarăşi, o activitate la ordinea zilei în Lagărul de Exterminare de la Salcia, unde călăii desemnaţi cu paza deţinuţilor nu faceau niciun fel de rabat pentru cei trimişi în aşa-numitele şcoli pentru reeducare şi exterminare a celor arestaţi pentru diferite motive politice.

Între victimele nevinovate ale detenţiei politice găsim: învăţători, profesori, preoţi, medici, avocaţi, jurişti, oameni de cultură, care au avut curajul şi îndrăzneala să îşi exprime făţiş o nemulţumire faţă de ”grandioasa epocă de aur” comunistă.

Meniul zilei era un fel de ciorbă, o adevărată delicatesă, “zoaie de murături”, alterate şi fierte în apă de Dunăre, apă plină de lipitori, moluşte, mormoloci, nisip. Deşi lagărul se afla amplasat pe malurile Dunării, treceau luni de zile până când deţinuţii aveau voie să facă o baie pentru minima lor igienă corporală. Cei care părăseau lumea pământeană erau îngropaţi în mare taină în Pădurea Agaua, iar cadavrele lor aveau la gât o plăcuţă metalică de identificare pe care era inscripţionat prin poansonare, un anumit cod cu semnificaţie de număr de identificare care, în mod normal, ar fi trebuit să se regăsească pe certificatul de deces al deţinutului sau în înscrisurile de evidenţă ale penitenciarului.

Vesela deţinuţilor de la Salcia

Cimitir şi deshumări în Pădurea Agaua

Groapă comună în zona lagărului

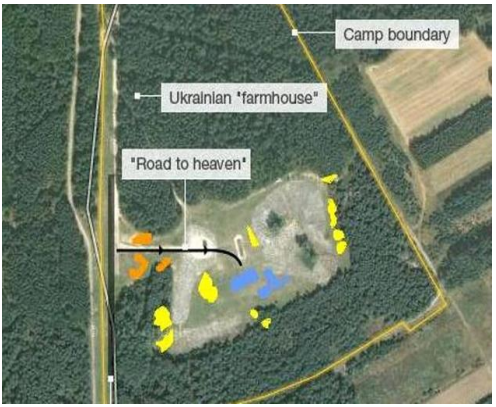

Imagine de satelit a gropii comune

Asasinatele prin împuşcare, interzicerea tratamentelor medicale, scoaterea forţată la muncă silnică, fără respectarea orelor de odihnă, introducerea deţinuţilor, iarna, în carcere descoperite, în pielea goală, obligarea deţinuţilor de a intra în apă până la brâu, pentru tăiatul stufului sau culesul orezului, erau printre cele mai barbare metode de oprimare şi exterminare. Deţinuţii erau alergaţi călare, cei care cădeau erau călcaţi de copitele cailor, iar cei care erau consideraţi ca deţinuţi deosebit de periculoşi erau îngropaţi de vii sau aruncaţi în Dunăre cu o piatră legată de picioare şi cu mâinile legate la spate, pentru a nu se putea salva. Penitenciarele reeducării erau caracterizate prin aplicarea metodelor de tortură în vederea convertirii celor arestaţi la ideologia şi doctrina comunistă. Abuzurile şi încălcările grave ale drepturilor fundamentale ale omului au fost sistematic administrate în toate închisorile şi lagărele comuniste din România. Aici se aplicau cele mai dure şi barbare metode de tortură şi oprimare. Cele mai utilizate metode de tortură au fost loviturile aplicate în parţile sensibile ale corpului, strivirea sau smulgerea unghiilor, smulgerea pă-

rului din cap, crucificarea, bătaia sistematică la tălpi cu cravaşa sau cu alte obiecte din lemn sau cauciuc, lovituri cu un creion mai mare în zona testicolelor la bărbaţi sau a labiilor la femei, bătăi cu sacii de nisip.

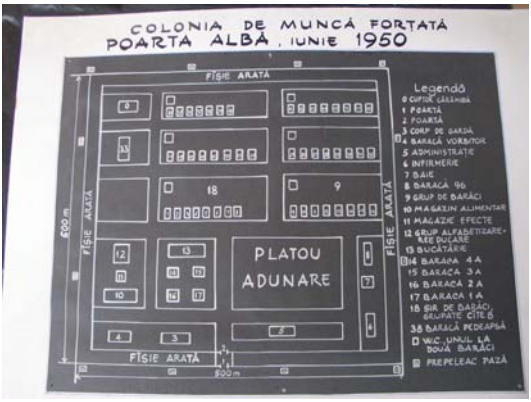

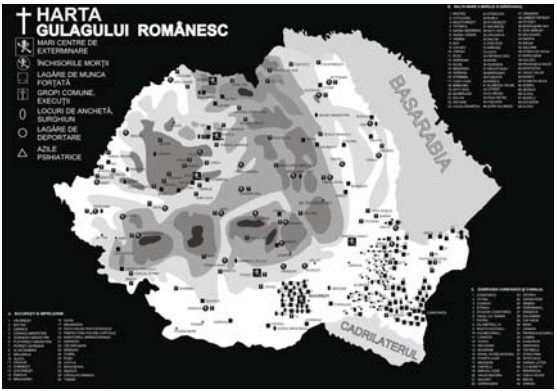

Colonia de muncă Salcia avea să se dovedească a fi locul unor grave atrocităţi. Torturile au fost îndreptate asupra trupului, oamenii au fost omorâţi cu parul, fiind înfometaţi, îngropaţi până la gât, supuşi la şocuri electrice, dezbrăcaţi în ger de minus 20 de grade, puşi să smulgă spinii cu gura, băgaţi goi în carceră. Condiţiile de cazare erau inumane, asistenţa

sanitară aproape lipsea, iar alimentaţia era dificitară, nereuşind să asigure consumul caloric necesar organismului, în raport cu efortul depus şi cu condiţiile bestiale de detenţie destinate genocidului uman. Lagărul de Exterminare de la "Salcia-Piatra Frecăţei" era, în acea vreme, o "instituţie" în care "noroiul", o realitate fără de sfârşit, revine obsedant în toate amintirile celor de la Salcia.

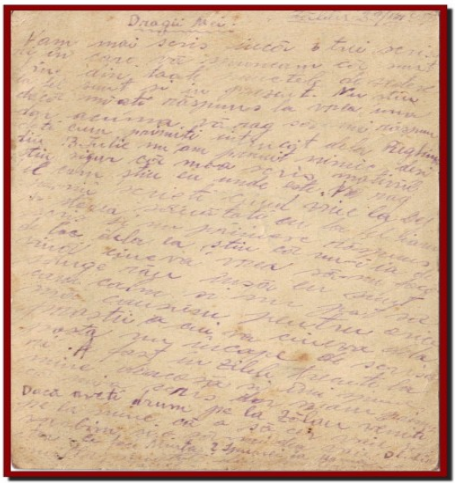

Scrisoare trimisă de bunicul din Salcia

Mediul "banditului" devenise noroiul. Umilinţa şi batjocora erau totale şi umilitoare. Experimentul temniţelor şi al muncii forţate în lagărele şi coloniile de muncă comuniste din România a însemnat distrugerea clasei politice interbelice, eliminarea elitei intelectuale, represiunea împotriva tuturor persoanelor care s-au împotrivit instaurării "democraţiei populare", începând cu martie 1945. Răul pe care l-au produs poporului român, în numele căruia au pretins, cu cinism, că diriguiesc ţara spre un viitor luminos, suferinţele şi umilinţele

pricinuite nenumăratelor victime ale comunismului nu pot fi exprimate în cuvinte. Existenţa lor s-a consumat între lupta pentru putere şi frica de a nu-l irita pe STAPÂN, pe conducătorul suprem, pe dictator!

Padina de Buzău e o comună din extremul Sud-Est al judeţului Buzău şi în plină Câmpie a Bărăganului, un sătuc aparent periferic, dar cu oameni harnici, buni gospodari, cu dragoste de glie şi pentru roadele pământului. Satul nu este nicidecum în afara istoriei şi a civilizaţiei. La prima vedere, satul Padina, astăzi comună, pare a fi situat la margine de lume, având o geografie centrifugă, comună ce se află la răscrucea a trei judeţe: Buzău, Brăila şi Ialomiţa.

Padina, ca orice localitate de pe întinsul României, este rezultatul vieţii şi muncii neobosite ale lungului şir de oameni care au trait pe aceste meleaguri. Devotaţii locuitori ai satului sunt cei care au înfruntat veacurile cu vicisitudinile lor şi au lăsat urme adânci când pământul străbun le-a fost călcat de vrăjmaşii cotropitori; şi-au cântat bucuriile, durerile şi necazurile în cel mai dulce şi sfânt grai străbun, au construit cu devotament trainic şi au transmis din generaţie în generaţie firea de oameni harnici, modeşti, şi primitori, dar şi de ţărani dârji, în momente de cumpănă şi răscruce sau atunci când ,,dreptatea'' era cu mult prea mare.

Teroarea şi represiunea comunistă şi-au făcut prezenţa şi în comuna Padina, ducând mulţi ţărani în sistemul concentraţionar de închisori şi lagăre de exterminare de pe vremea lui Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Era de ajuns să scapi în praf tabloul tovarăşului Stalin sau să spui o vorbă ostilă regimului, ca să fii denunţat de propagandiştii şi agitatorii comunişti din sat, care erau ochi şi urechi prin cârciumi sau pe la răspântii de uliţe. Unii din ţăranii care s-au opus regimului totalitar comunist, colectivizării forţa-

te şi măsurilor impuse de putere nu s-au mai întors din ghetourile holocaustului comunist, din puşcarii sau lagăre de exterminare; alţii au fost asasinaţi cu cruzime, pierzându-li-se orice urmă.

ROMÂNIA

CASA CENTRÀLA
A COOPERAȚIEI ȘI ÎMPROPRIETĂRIRII

Serviciul Agricol al Județului Buzău

CERTIFICAT DE IMPROPRIETARIRE

Se atestă că D-l Ioan C. Pantu
din comuna Padina satul a fost Improprietărit în moșia Macovei din comuna Padina
potrivit tabloului de Impropietărire al Comitetului Ocolului Pogoanele
unde a fost trecut la No. 390, cu suprafața de 5 Ha.
Acest certificat liberat pe baza delegațiunii No. a Direcțiunii Funciare și a Creditului Ipotecar, se va prezenta după terminarea lucrărilor tehnice pentru a fi schimbat în titlu definitiv de proprietate.

Consilier Agricol,

No. 6500
Din 18 Februarie 1921

Deportările din Câmpia Bărăganului au fost acţiuni de amploare, de “dislocare” întreprinsă în anii 1950 de regimul comunist din România, pentru reeducarea celor “incomozi” sau incompatibili cu cerinţele şi doctrina acelor vremuri de tristă amintire. După cel de al Doilea Război Mondial, a avut loc cea de-a doua mare deportare din istoria contemporană a României, cunoscută şi sub numele de “igienizarea contemporană”, prin care se urmarea curăţarea României de elementele

sociale considerate periculoase şi ostile regimului dictatorial şi totalitar comunist.

Ca motivaţie a zilelor noastre, se costituie tot mai acut şi pregnant dorinţa pentru a explora un domeniu atât de tragic şi de negru, întunecat, atât de polemic şi profund mediatizat, precum crimele comunismului. Astăzi, arhivele istorice nu confirmă numai aceste tragice mărturii punctuale, dar ele permit chiar să se meargă mai departe. A sosit momentul, cred eu, să se prezinte în mod corect masiva şi sistematica teroare ce, în multe cazuri, a devenit o incontestabilă crimă împotriva umanităţii. Arestările s-au făcut în valuri, pe bandă rulantă, fără un motiv bine întemeiat (pe baza unor delaţiuni şi pure intervenţii), numărul lor fiind de ordinul sutelor de mii. Victimele au fost private de libertate, în cea mai mare parte fără judecată, cu insinuarea unor sabotaje,fiind considerate a se îndrepta împotriva statului şi regimului care era la putere. Cei ajunşi în faţa tribunalelor au fost condamnaţi pe baza unor procese fictive şi a unor martori mincinoşi, confiscandu-li-se averea, familiile lor ajungând pe drumuri, fară serviciu sau şansă pentru existenţă. Copiii au fost, şi ei, scoşi din şcoli şi facultăţi.

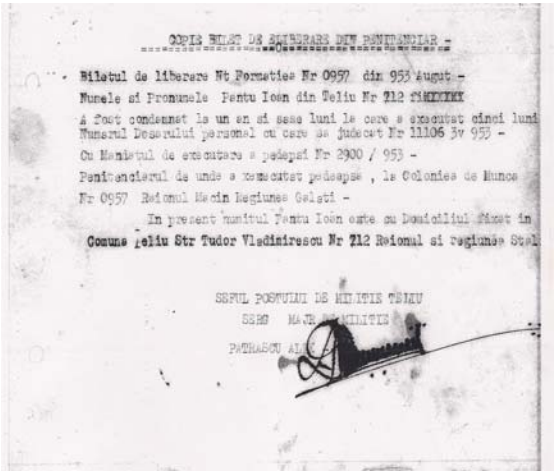

COPIE BILET DE ELIBERARE DIN PENITENCIAR -

Biletul de liberare Nt Formatiea Nr 0957 din 953 August -
Numele si Pronumele Pantu Ioan din Teliu Nr 712 [illegible]
A fost condamnat la un an si sase luni la care a executat cinci luni
Numarul Dosarului personal cu care sa judecat Nr 11106 3v 953 -
Cu Mandatul de executare a pedepsi Nr 2900 / 953 -
Penitenciarul de unde a executat pedeapsa , la Colonies de Munca
Nr 0957 Raionul Macin Regiunea Galati -
In present numitul Pantu Ioan este cu Domiciliul fixat in
Comuna Teliu Str Tudor Vladimirescu Nr 712 Raionul si regiunea Stal

SEFUL POSTULUI DE MILITIE TELIU
SERG MAJR DE MILITIE
PATRASCU AL[illegible]

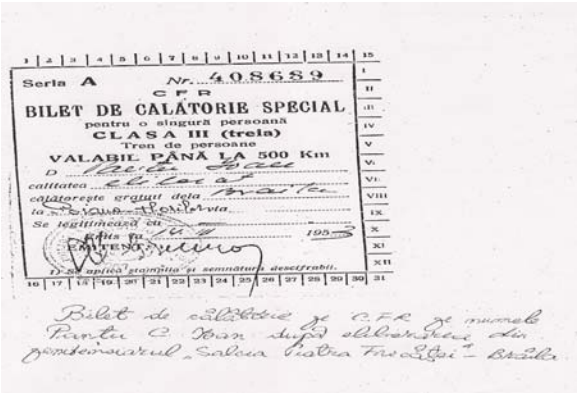

Seria A Nr. 408689
C F R
BILET DE CALATORIE SPECIAL
pentru o singură persoană
CLASA III (treia)
Tren de persoane
VALABIL PÂNĂ LA 500 Km
D. Pantu Ioan
calitatea elibrat
călătorește gratuit dela Braila
la Braila Hotelarvia
Se legitimează cu
Eșits la 14 1953
EMITENT
1) Se aplică ștampila și semnătura descifrabil.

Bilet de călătorie de C.F.R. de numele Pantu C. Ioan după eliberarea din penitenciarul „Salcia Piatra Frecăţei" - Brăila

Bilet de eliberare a bunicului din penitenciar şi biletul de tren pentru întoarecerea acasă

Victimile arestate erau torturate, de cum se ajungea la securitate, prin cele mai diabolice şi cinice metode. Unii, şi nu puţini, au fost omorâţi cu bestialitate, în timpul anchetelor miliţiei şi securităţii. Alţii, torturaţi animaliceşte, după ce scăpau din anchete, ajungeau în temni-

ţe, acestea fiind alte locuri de schingiuire sau în lagăre de muncă forţată, unde erau exterminaţi, din cauza eforturilor fizice supraomeneşti, regimului alimentar de numai 500-1000 calorii zilnic, lipsei medicamentelor şi condiţiilor neomeneşti de... cazare. La toate acestea, se adaugă şi tortura din timpul muncii sau de după muncă, din cauza neîndeplinirii normei zilnice.

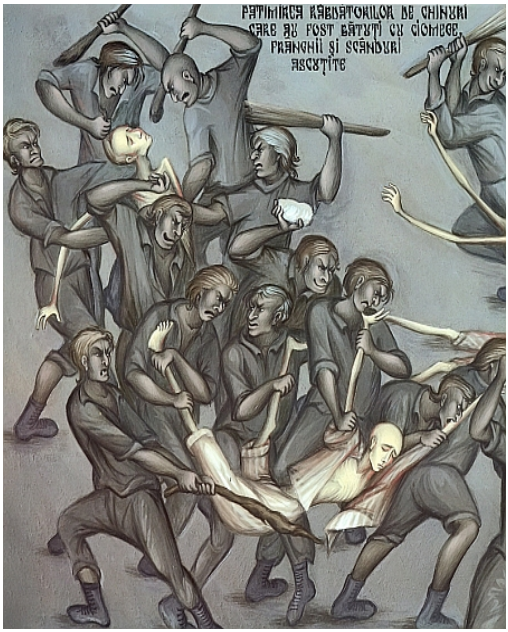

După executarea cruntei pedepse, urma deportarea şi/sau domiciliul forţat în condiţii de exterminare, de unde, după 2-3 ani, venea din nou condamnarea şi arestarea.

Uşa unei celule de la închisoare

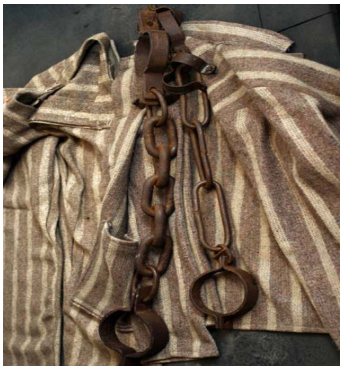

Zeghe şi lanţuri

Lagărul de la Salcia în zilele noastre

Dincolo de regretul plecării sale dintre noi, rămâne exemplul său luminos care onorează breasla învăţătorilor, a cadrului didactic cu principii morale şi educaţionale sănătoase, în formarea tinerelor vlăstare, în paşii timizi de descifrare a buchiei cărţii.

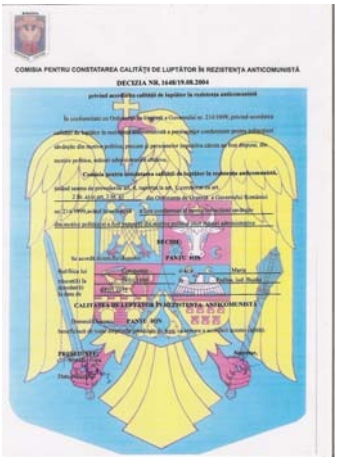
COMISIA PENTRU CONSTATAREA CALITĂŢII DE LUPTĂTOR ÎN REZISTENŢA ANTICOMUNISTĂ

DECIZIA NR. 1640/19.08.2004

Recunoaşterea calitaţii de luptător anticomunist

După eliberarea din penitenciar

La capătul existenţei sale pământene, nu ne rămâne decât să-l rugăm pe bunul Dumnezeu să-l primească în lumea drepţilor, ca pe un om bun, cinstit, corect, credincios, cu frică de Dumnezeu, care a iubit şi slujit catedra, familia şi glia străbună, pentru că, aşa cum ne învaţă Biblia, iubirea de om este de fapt, iubirea de Dumnezeu.

Bunicul, alături de camarazii de pe front,
un LUPTATOR, DE-A LUNGUL ÎNTREGII SALE VIEŢI

”Odihneşte-te în pace, bunicul meu drag”!
Drd. Medic, Ionuţ-Horia T. Leoveanu

Marţi, 23 septembrie 2014, Braşov
(la trei luni după decesul mamei)

Traian Dorz – *un titan al poeziei creştine, care parcă tot un dizident uitat de unii este şi astăzi. El semnează în jur de şase mii de poezii în peste 30 de volume, foarte multe scrise şi repetate pe de rost, în cei peste 17 ani de închisoare pentru credinţa în Dumnezeu. De remarcat aspectul pozitiv, biruitor, al poeziei lui Traian Dorz, la care suferinţă nu aduce moarte, ci înviere la o viata nouă. Răstignindu-se alături de Hristos, înviază împreună cu el, biruitor spre mântuirea sa şi a tovarăşilor lui de luptă. Dar şi a noastră, a celor de azi, care parcă ne-am pierdut reperele, rătăciţi printre aspiraţii şi identităţi străine de neamul şi de credinţa noastră strămoşească.*

NOAPTEA ÎN GHEENĂ…
Ca umbra fioroasă a solului osândei,
se lasă grea noptarea din zările pustii
cu noi torturi să roadă scheletele flămândei
mulţimi de viermi ori oameni înmormântaţi de vii.
S-a dus o zi… Ce bine când înc-o zi se duce,
sfârşeşte-un veac de foame, de chin şi de bătăi
şi vine noaptea, noaptea – o, de-ar veni sub Cruce,
să nu mai vezi doar foame şi groază-n ochii tăi!
Baraca-i plină-plină… Prin gropi şi prin noroaie,
pe jos n-au loc, grămadă-s, cu sutele trântiţi,
zac unii peste alţii, murdari şi uzi – o claie
de putrede cadavre, de monştri-nvineţiţi!

De-ţi vine-n gând o clipă, în pragul adormirii,
trecuta zi. Te zgudui şi-o izgoneşti avar!
Şi-n vis te roade-ntruna tortura-nchipuirii:
vezi pâini, vezi mese-ntinse şi, când să mânci… dispar!
Prin sârme urlă vântul cu ger şi cu zăpadă,
vecinul nu mai geme, nici tremură – ciudat!
Toţi sar când cade, lespezi, tavanul pe grămadă,
el nici tresare… doarme adânc: s-a liberat!
Târziu, când se alină infernul gălăgiei,
abia atunci s-aude câţi gem şi cum tuşesc,
te înfiori privindu-i, ca-n spasmele-agoniei:
sunt oameni? Dar n-au parcă nimica omenesc.
Plantonul singur mişcă, târându-şi prin unghere
o umbră uriaşă de schélet străveziu…
Cum trece, parcă-i moartea ce numără-n tăcere
cinci sute de cadavre închise-ntr-un sicriu.
O Doamne, azi de-aicea, vezi, nimeni nu mai poate
spre cer măcar să-şi nalţe nici gândul cel mai mic!
Coboară-Te-n adâncul acesta Tu şi-i scoate,
fă totul doar Tu singur, ei nu mai pot nimic!

Acte de studii

În data de 24 iunie 1955, tatei i se impune, prin ordin scris, prezentarea la Cercul Militar Zonal Braşov pentru predarea de urgenţă şi necondiţionată a ordinelor şi distincţiilor militare primite pe front: 1). Brevetul de Comandor pe avioanele de luptă; 2). Tresele şi eghileta de Comandor; 3). Decoraţia ”Coroana României” cl. a V-a cu Spade în Ordin de Cavaler; 4). Ceasul cronometru pentru pilotaj.

Coroana, tresele şi eghileta au fost recuperate de familie prin intermediul meu, ca fiu, de la Monetăria Statului din Bucureşti în vara anului 2007, la doi ani după decesul tatei, fară ca acesta să le mai poată vedea şi a se bucura de ele.

Col. (r) Prof. Toma A. Leoveanu

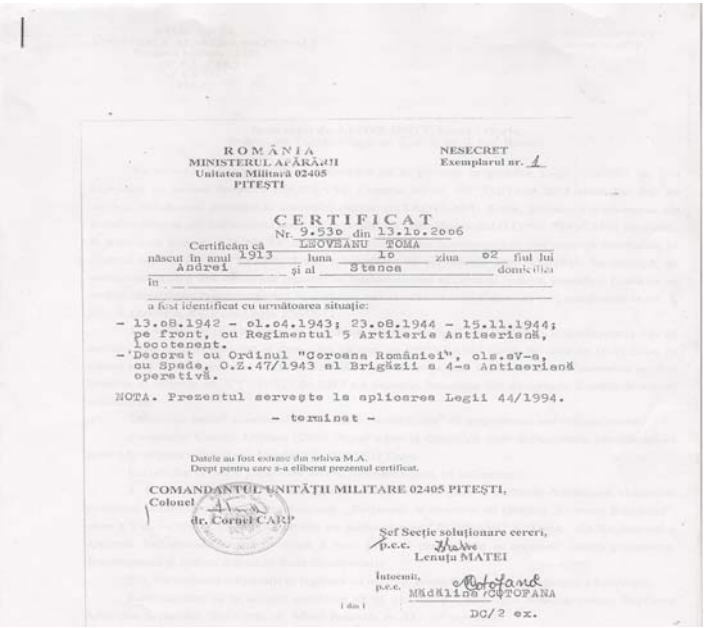

ROMÂNIA
MINISTERUL APĂRĂRII
Unitatea Militară 02405
PITEŞTI

NESECRET
Exemplarul nr. 1

CERTIFICAT
Nr. 9.530 din 13.10.2006

Certificăm că LEOVEANU TOMA
născut în anul 1913 luna 10 ziua 02 fiul lui
Andrei şi al Stanca domiciliat
în

a fost identificat cu următoarea situaţie:

- 13.08.1942 - 01.04.1943; 23.08.1944 - 15.11.1944; pe front, cu Regimentul 5 Artilerie Antiaeriană, locotenent.
- Decorat cu Ordinul "Coroana României", cls.aV-a, cu Spade, O.Z.47/1943 al Brigăzii a 4-a Antiaeriană operativă.

NOTA. Prezentul serveşte la aplicarea Legii 44/1994.

- terminat -

Datele au fost extrase din arhiva M.A.
Drept pentru care s-a eliberat prezentul certificat.

COMANDANTUL UNITĂŢII MILITARE 02405 PITEŞTI,
Colonel
dr. Cornel CARP

Şef Secţie soluţionare cereri,
p.c.c.
Lenuţa MATEI

Întocmit,
p.c.e. Mădălina COTOFANA

1 din 1

DC/2 ex.

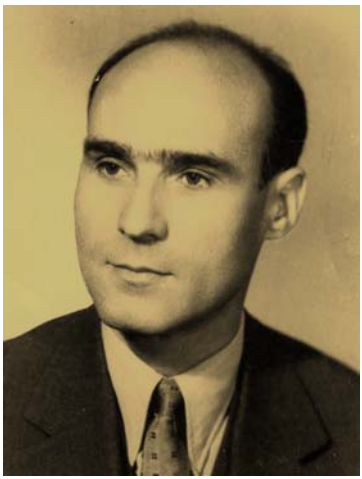

Medalia ” Coroana Romaniei cu Spade”

ROMÂNIA

Brevet

Prin decretul nr. 233 / 1995 se conferă

Medalia

"Crucea Comemorativă a celui de-al doilea război mondial, 1941-1945"

D-lui LEOVEANU A.TOMA

pentru serviciile militare aduse statului român în timpul celui de-al doilea război mondial.

Președintele României

Brevet, decoraţii, eghiletă şi veston de gală

Brevetul de comandor a fost distrus după predare şi nu a mai putut să fie recuperat, nu s-a putut obţine duplicatul lui sau altă copie a documentului. Epurarea a fost dictată şi motivată de dorinţa conducerii de partid de a elimina elementele ostile, incomode, disidente şi a fost deseori considerată ca tactică a lui Stalin pentru consolidarea puterii proprii. Campanii suplimentare de prigoană şi asuprire, de represiune au fost

purtate împotriva grupurilor sociale, cu precădere şi predominanţă asupra intelectualilor din armată, ofiţeri de elită ai armatei române cu bună pregătire militară care se opuneau statului sovietic sau nu erau de acord cu politica dictată şi impusă de Moscova. De asemenea, un număr destul de mare de epurări ale ofiţerilor militari au fost explicate ”în mod oficial”, ca o eliminare a posibilităţilor de sabotaj şi spionaj, având în vedere starea conflictuală cu Germania Nazistă.

După abolirea monarhiei, liderii Partidului Comunist Român au declanşat o amplă campanie pentru impunerea noii ordini politice şi sociale, cunoscută sub numele de dictatura proletariatului. Deoarece militarii, îndeosebi ofiţerii Armatei Regale Române constituiau un veritabil pericol pentru noul regim politic, care era susţinut şi controlat cu ajutorul Armatei Roşii, s-a considerat necesar, în aceste condiţii, în structura Armatei Române să se creeze o construcţie artificială, propice şi de credinţă după modelul sovietic stalinist.

Să fii militar este o mare mândrie! Să-ţi aperi ţara şi glia străbună este cea mai mare onoare. Aceasta este credinţa şi convingerea în care a fost crescut, educat şi format col. (r).Toma A. Leoveanu, care se trăgea dintr-o familie de ţărani muncitori şi patrioţi, de pe meleaguri dragi olteneşti.

Armata, pe vremuri, era o școală patriotică, o entitate de bărbaţi puternici şi dârji, dedicaţi cu trup şi suflet pentru integritatea graniţelor ţării, pentru independenţa neamului, pentru profesia nobilă a carierei militare.

O carieră militară de succes începe într-un mediu al disciplinei, al valorilor, legilor, restricțiilor şi normelor militare. Dincolo de cerinţele impuse de alegerea carierei militare, îmbrăţişarea carierei militare trebuie să fie caracterizată de voinţă, tenacitate, competitivitate, angajare efectivă si afectivă, curiozitate intelectuală, dorinţă de sacrificiu şi lucru în echipă.

În fapt, a fi militar de carieră este un mod de viaţă cu totul şi cu totul aparte, ceva unic şi nou, în care se impletesc spiritul riguros, temperamentul dinamic, sacrificiul, curajul, naţionalismul şi patriotismul.

De bună seamă, la acestea se mai adaugă satisfacţia şi bucuria acelora care prin propria voinţă, din vocaţie, consimt să se dedice cu trup şi suflet carierei militare. Poate că vârsta nu reprezintă un argument, însă există şi trecerea prin viaţă a unor oameni care îşi povestesc vieţile lor sau au lăsat "scurte memorii" ale anilor care au trecut peste ei cu durere, dar şi cu multă decenţă, demnitate, onoare şi loialitate faţă de semeni, iar, de cele mai multe ori, în cuvintele aşternute pe imaculată coală de hârtie găsim personalitatea şi trăirile celui care a scris acele rânduri. Aceste trăiri, emoţii şi dureri le-am regăsit eu, târziu," dar încă devreme", citind memoriile tatei.

De cele mai multe ori, viaţa, aşa surprinzătoare cum este ea, cu bucurii şi necazuri, ne dă posibilitatea să înţelegem şi să apreciem că întâlnirea unor oameni este un mod complex de socializare pentru fiecare dintre noi, prin care reuşim să ne cunoaştem mai mult, mai bine, mai amplu.

Imaginea tatei este aceea a unui om cu un imens spirit de sacrificiu, clădit în timp cu multă migală, răbdare, tenacitate, mult talent şi rafinament pedagogic, prin insuflarea umanismului şi a solidarităţii umane, ataşament faţă de profesia de dascăl, promovarea binelui şi a iubirii necondiţionate faţă de semeni, dar, mai ales, faţă de familie.

Omul este un izvor de gânduri, de trăiri şi de sentimente. Nimeni nu a încercat să numere câte sentimente există în sufletul unui om pentru că acestea nu se pot număra, căuta sau accesa, nimeni şi nimic nu au dreptul să le distrugă, umilească, mutileze şi şă-şi bată joc de ele.

Nimeni nu are dreptul să se joace cu ele, cu vorbele şi cu tot ce ar distruge acest izvor curat… ”sentimentul sufletesc”, mai ales când este al aproapelui tău, deoarece acestea sunt lucruri care dor şi dor foarte tare, iar cicatricile rămase sunt ireparabile; pentru totdeauna, lasă sechele şi traume. Distrugerea sentimentală a unui om, a celui drag şi apropiat este aidoma unei ”condamnări la moarte”, o condamnare înceată, dar foarte sigură, iar esenţa vieţii ar fi liniştea şi împlinirea sufletească.

Sinceritatea şi adevărul sunt vitale în relaţiile interumane şi în relaţia cu Dumnezeu, fiindcă sinceritatea este lumina faptelor noastre, este temelia faptelor noastre, fiindcă adevărul este ceea ce ne uneşte şi ne face unici, este o lumină care străluceşte peste veacuri, este o rază de soare divină, este ochiul raţiunii fără de care omul este orb. Sinceritatea înseamnă gânduri şi fapte nu doar vorbe... şi deziluzii, dezamăgiri; ea, sinceritatea, trebuie să te reprezinte în realitate, nu în minciună, faţărnicie şi distrugere sufletească.

A fi sincer în ceea ce afirmi, doreşti, discuţi, nutreşti înseamnă, în primul rând, să fii cine eşti cu adevărat, nu cine crezi tu că eşti sau cred cei din jur că ai putea fi. Sinceritatea unui om, sinceritatea pentru un om este un”capital sufletesc”, care te dezarmează; sinceritatea unui om te face să-l iubeşti, stimezi, respecţi, te face să crezi în motivaţia pentru a trăi încă o zi.

Când sinceritatea ”a apus”, vine dureroasa dezamăgire, neîncredere şi durere sufletească care, de cele mai multe ori, te îmbătrânesc prematur, îţi fură zâmbetul şi iţi grăbesc şfârşitul, te afundă în tavernele durerii. Toate aceste lucruri leam regăsit în personalitatea tatălui meu, lucruri pe care le-am moştenit în totalitate şi le aplic în viaţă, lucruri după care mă ghidez zi de zi.

Ctitor de şcoală şi Director de Liceu

Profesorul Toma A. Leoveanu a început cariera didactică la data de 1 septembrie 1948, când a fost numit la catedra de Economie Politică de pe lângă Şcoala Medie Tehnică Metalurgică şi Siderurgică din Braşov, unde a funcţionat până la dată de 31 august 1949.

Dir. Prof. Toma A. Leoveanu

De la data de 1 septembrie 1949 şi până la data de 31 august 1950 funcţionează ca profesor la Şcoala Tehnică de Comerţ pentru băieţi din Braşov. De la data de 1 septembrie 1950 şi pană la data de 31 august 1956 este profesor la catedra de Drept şi Statistică de pe lângă Şcoala Medie Tehnică de Comerţ pentru fete din Braşov.

Pe data de 29 iunie 1956 prof. Toma A. Leoveanu este numit director la Şcoala Generala nr.11 Braşov, rămânând în această funcţie până la data de 1 mai 1961, când este transferat ca director la Şcoala Medie Nr.1 Braşov, ulterior denumită Liceul ”Andrei Şaguna”, actualul Colegiu Național ”Andrei Şaguna”, Braşov.

Dascălul Toma A. Leoveanu desfăşoară, pe lângă munca la catedră, şi o bogată şi prestigioasă activitate social-culturală.

În lunile august-septembrie 1948 predă în mod voluntar ore de Economie politică şi Statistică la fosta Şcoala de Cadre Muncitoreşti care funcţiona în cadrul Consiliului Sindical Judeţean Braşov, şcoala unde se pregăteau ”tovarăşii muncitori”, din uzine şi fabrici, cărora urma să li se încredinţeze munci şi funcţii de conducere, răspunderi în întreprinderile ţării.

Tânărul profesor susţine peste 50 de conferinţe şi prelegeri la sate, cu ocazia arătării necesităţilor colectărilor de produse agricole, precum şi cele legate de importanţa dezvoltării agriculturii prin mobilizarea”brigăzilor muncitoreşti” ale marilor Uzine ale ţării: ,,Rulmentul’’, ,,Steagul Roşu’’, ,,Tractorul’’, ,,Metrom’’, ,,Uzina 2’’, ,,Breiner Bela’’, “I.C.A”-Ghimbav, ,,Radiatoare’’, ,,Fartec’’, ,,Unelte şi Scule’’ etc.

Entuziastul profesor, timp de o lună de zile, prestează muncă voluntară la construirea noului Teatru de Stat Braşov, actualul Teatru Dramatic, cărând cărămidă cu camioanele de la Prejmer.

Teatrul Dramatic Braşov şi sala mare de spectacole

Desfăşoară o activitate asiduă de voluntariat timp de 15 zile muncind ”la lopată”, pentru amenajarea Parcului ,,Tractorul’’ din Braşov.

Parcul “Tractorul” Braşov

În data de 29 iunie 1956, i se încredinţează funcţia de director la Şcoala Generală nr.11 Braşov, de pe strada Lămâiţei din ”Cartierul Florilor”, având ca primă sarcină urgentarea lucrărilor pentru terminarea construcţiei acestei şcoli, şcoală nou construită în Cartierul Muncitoresc CFR*.*

Sarcina trasată de organele locale şi regionale de atunci a fost ca, la data de 01 septembrie 1956, şcoala să-şi înceapă activitatea în mod real, indiferent de situaţia în care exista la preluarea ei. Munca a fost titanică, istovitoare, cu nopţi nedormite, contra-cronometru, căci clădirea şcolii nu avea, când a fost preluată de noul director, nici acoperiş, nici ferestre, nici instalaţii sanitare, nici sobe şi lemne pentru foc, dar nici o posibilă racordare la gazul metan, care atunci nici nu exista în cartier ca branşament, fără mobilier, fără o împrejmuire a curţii şcolii, pentru a putea crea condiţii decente, proprii, ca şcoala să fie funcţională în cele doua luni pentru

care se dăduse un imperativ ultimatum de finalizare a lucrărilor.

Numirea tatei ca director al Şcolii Generale nr.11 Braşov a fost făcută prin Ordinul Nr. 16180 din 29 iunie 1956, ordin semnat de Inspector General prof. Ionescu Maria, Şefa Secţiei de Învăţământ din acea perioadă.

Nu a avut ce face şi a trebuit să accepte acest lucru, fiindcă nu-l angaja nimeni, fiind etichetat "ca ofiţer al Armatei Române", sintagmă care l-a urmărit obsesiv şi diabolic, i-a îngreunat existenţa şi viaţa până în ultima zi de activitate, ca profesor, când s-a pensionat de la Liceul Pedagogic Braşov.

Toate aceste mărturii se regăsesc în **"CARTEA ISTORICĂ"** a Şcolii Generale 11 Braşov, carte scrisă de tata şi care ar trebui să se mai regăsească în arhiva şcolii, dacă un cumva... a fost distrusă, sustrasă sau arsă.

Deci, începuturile Şcolii Generale Nr.11 Braşov se regăsesc, undeva, în perioada anilor 1950, în strânsă legătură cu evoluţia economică, social-demografică a oraşului Braşov. Începând cu anii 1951-1952, în zona delimitată de străzile Zizinu-

lui, Hărmanului şi calea ferată ce leagă Braşovul de Bucureşti, muncitorilor de la CFR, de la Întreprinderea ,,Breiner Bela''(fosta Uzina "Organe Asamblare Maşini", astăzi desfiinţată în totalitate) şi Uzina 2 Braşov (şi ea dezafectată după decembrie 1989), li s-au acordat loturi de teren pentru a-şi construi case şi înfiinţa gospodării. Zona mai sus amintită avea, până la acel momento, o destinaţie doar de teren agricol. Încet-încet au răsărit case cu un singur nivel, punându-se bazele cartierului care se va numi "Ilie Pintilie".

Peste ani, denumirea se va schimba în cea de "Cartierul Florilor".

O dată cu proprietarii acestor case, au apărut şi copiii, dar şcolile pe care aceştia le puteau frecventa erau foarte departe de cartierul în care locuiau.

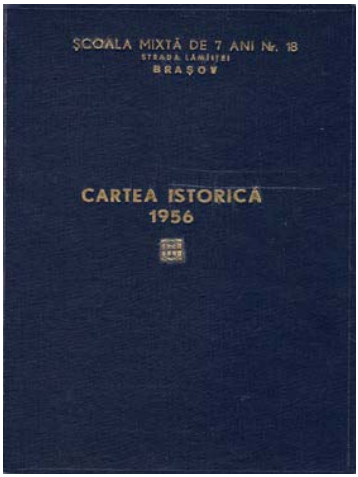

În aceste condiţii, autorităţile locale ale timpului au luat iniţiativa construirii unei şcoli în noul cartier muncitoresc.

Şcoala era prevăzută cu un număr de opt săli de clasă.

În momentul în care clădirea şcolii a început să prindă contur, puţinii locuitori ai noului cartier au început să se întrebe:***" Ce caută o şcoală în plin câmp? Pentru cine se construieşte această şcoală?"***

Nu aveau de unde să ştie, să bănuiască măcar, că acea şcoală va deveni, peste ani, cea mai mare din ţară, cu cel mai mare număr de elevi.

La sfârşitul anului şcolar 1955-1956, profesorul numit la direcţia Şcolii Generale nr.11 Braşov primeşte greaua misiune de a dinamiza lucrările de finalizare a construcţiei şcolii, în aşa fel încât şcoala să fie dată în funcţiune la 1 septembrie 1956.

Între 1 iulie şi 1 septembrie 1956, directorul Toma A. Leoveanu, entuziast şi plin de energie, a făcut sacrificii deosebite pentru a învinge greutăţile, lipsa de sprijin şi înţelegere a celor ce trebuia să contribuie la bunul mers al lucrărilor de finalizare a construcţiei edificiului de învăţământ şi cultură.

În împrejurări nu tocmai fericite, cum ar fi: lipsa curentului electric, a lemnelor de foc, a mobilierului şcolar, când în

şcoală existau doar trei table (una improvizată dintr-o masă de ping-pong), la data de 15 septembrie 1956, Şcoala de 7 ani nr.18 Braşov (aceasta a fost prima denumire a şcolii) îşi deschide oficial cursurile. A trebuit să mai treacă aproximativ 10 luni pentru ca toate greutăţile să fie depăşite prin strădania unui om care a înţeles misiunea de "dascăl".

Un director de şcoală care-şi înţelege menirea, este inima şcolii, el îi dă viaţă şi imprimă un anumit ritm întregii activităţi desfăşurate în locul unde păstoreşte elevii, unde colaborează cu ceilalţi colegi. Unui director de şcoală i se cer: cinste, onoare, demnitate, omenie, blândeţe, dragoste pentru copii şi curaj în munca de educare şi formare a tinerelor vlăstare. El trebuie să aibă o abilitate deosebită în mânuirea bunurilor încredinţate dar şi grijă neadormită, care să nu-l lase în pace până nu va vedea cu ochii lui tot ceea ce se petrece în şcoală, iar mai presus de toate i se cere să fie în stare de o dragoste mare pentru copiii care îi sunt încredinţaţi, în sensul de a munci pentru a le crea condiţii cât mai bune în pregătirea lor instructiv-şcolar-educativă, vegherea sănătăţii.

Oricât de aproape ar fi un director de şcoală de tipul "directorului ideal", pentru a putea lucra cu folos, el are nevoie de o ambianţă prielnică, atât la şcoală, cât şi în afara ei, precum şi de concursul factorilor din şcoală, familie şi societate. De multe ori însă, tocmai aceia care ar trebui să-l ajute pe director mai mult, gafează şi îi fac neajunsuri, nopţi albe pline de coşmar, amărându-i inima şi sufletul. De cele mai multe ori, pe unii dintre noi răutatea, invidia, ipocrizia, minciuna, falsitatea, lipsa de scrupule venită din partea duşmanilor îi doboară, apoi pe alţii deopotrivă îi îndârjesc şi îi ambiţionează în munca pe care o depun. Nu pot afirma că tatal meu ar fi fost directorul ideal, directorul perfect, dar îndrăznesc să afirm că a iubit şcoala mai presus de orice şi i-a dăruit ei tot ceea ce a avut

mai bun: sănătate, dragoste, libertate, onoare, demnitate, altruism, repect şi preţuire.

În toată activitatea sa, profesorul şi directorul Toma A. Leoveanu s-a călăuzit după dictonul "Cei dintâi slujbaşi ai statului sunt doica şi dascălul de şcoală", afirmaţie a marelui dramaturg francez Victor Hugo în grandioasa lui lucrare "Mizerabilii". Activitatea managerială a profesorului Toma A. Leoveanu a impus de la început o muncă titanică şi în direcţia formării personalului administrativ, de serviciu, dar şi a personalului nedidactic.

Cu acest personal, primul director, ctitorul Şcolii Generale nr.11 Braşov a împărţit amărăciunile şi bucuriile de fiecare clipă, în care ai de a face cu fel de fel de oameni, unii mai buni, mai toleranţi, mai înţelegători, mai indulgenţi, mai blânzi şi devotaţi, mai muncitori, alţii nepăsători şi indiferenţi, şi din aceştia din urmă au fost suficient de mulţi cei care au sabotat activitatea lui Toma A. Leoveanu. Sala de clasă a prezentat întotdeauna viaţa ideală, în timp ce în administraţie se cunoştea şi se trăia viaţa reală, cu toţi spinii şi mărăcinii ei. Munca începutului de drum a fost obositoare, cu multe încercări, cu multe piedici, cu zeci de drumuri spre Bucureşti, la ministerele de resort, pentru obţinerea multiplelor aprobări necesare la gaz, urbanism, sistematizare etc.

In aceasta situaţie directorul Şcolii Gen. nr.11 Braşov primeşte ajutorul de voluntariat al colegilor Şendrea Nicolae, profesor de limba şi literatura româna, Garcea Gheorghe. profesor de tehnologie şi desen tehnic, Săvuţiu Nicolae, învățător și Eugenia I. Panţu, învățătoare, care ulterior devine Eugenia I. Leoveanu.

Entuziastul şi neobositul prof. Garcea Gheorghe, un veritabil ardelean, din localitatea Augustin, judeţul Braşov, educat prin muncă şi pentru muncă, spirit patriotic pune inimă, suflet, nopţi nedormite şi realizează cu dăruire

împreună cu directorul şcolii şi serviciul urbanism Braşov, documentaţia tehnică pentru amenajarea curţii şcolii, amenajare care presupunea aducerea a circa 80 de camioane de pământ de la toate şantierele din oraş unde se ridicau diverse construcţii. Pământul adus era destinat acoperii gropii de gunoi care ocupa suprafaţa ce trebuia să devină în timp curtea Şcolii Generale nr.11 Braşov. Ajutorul prof. Garcea Gheorghe se face simţit şi prin realizarea schiţei, dar şi a confecţionării porţilor de acces în curtea şcolii. Tot Prof. Garcea Gheorghe este cel care are ca menire supravegherea lucrărilor pentru ridicarea şi montarea gardului împrejmuitor al curţii şcolii.

Prof. Garcea Gheorghe

Serbările de început şi de sfârşit de an şcolar precum şi serbarea Pomului de Iarnă, actualul Crăciun al zilelor noastre, erau sub patronajul şi pregătirea înv. Eugenia I. Panţu şi a înv. Nicolae Săvuţiu. În primul an de funcţionare a şcolii, aceasta nu a cunoscut un program prea bogat în ceea ce priveşte activitatea ei culturală, artistică, activitate care s-a limitat numai la serbările şcolare de început şi de final de an şcolar, precum şi serbarea de Crăciun.

Motivaţiile care au dus la minimalizarea acestei activităţi au fost multiple, mai ales cele de ordin socio-economic, lipsa alocării de fonduri pentru o modestă şcoală periferică de cartier, numărul redus de elevi în primii ani de activitate, şcoală izolată de restul Braşovului din punct de vedere al mijloacelor de transport în comun, lipsa de interes din partea forurilor locale pentru copiii proveniţi din familiile nevoiaşe de muncitori CFR-işti, invidia şi răutatea directorilor, profesorilor celorlalte şcoli de elită ale învăţământului braşovean.

Cel de al doilea an de activitate al şcolii 1957-1958, care a început în condiţii normale, spre deosebire de primul an de activitate, a lăsat sa se întrevadă că în afară de preocuparea pentru procesul instructiv-educativ, şcoala va avea şi un program cultural deosebit de bogat şi variat, ceea ce s-a şi întâmplat.

La iniţiativa şi propunerea d-rei. înv. Panţu. I Eugenia (Leoveanu), se organizează concursuri, serbări, activităţi culturale, ateliere de lucru între Şcoala Generală nr.11 Braşov şi celelalte şcoli de elită din oraşul de la Poalele Tâmpei. În perioada de pregatire a concursurilor interşcolare au apărut extrem de multe greutăţi, deoarece elevii erau foarte timizi, modeşti şi neîncrezători pentru a se confrunta cu colegii lor din celelalte şcoli ale oraşului Braşov.

Folclorul românesc, deosebit de bogat şi variat constituie una din marile mândrii şi avuţii ale ţării noastre. Prin mesajul său, el trezeşte în sufletul inocent al copilului sentimente de adâncă dragoste şi mândrie faţă de ţara în care s-a născut.

Aceste sentimente au dominat inima şi sufletul înv. Eugenia I. Panţu, care ajutată de prof. maistru Stoia Elena au cusut şi brodat, cu răbdare, migală şi dăruire costumele populare ale elevilor care participau la diferitele serbări organizate de Şcoala Generală Nr.11 Braşov. Cele doua cadre didactice, ajutate la rândul lor de mamele din comitetul de părinţi, au

realizat dota şcolii pentru formaţiile cultural artistice de dansuri populare care reprezentau şcoala.

A fost o munca grea, obositoare, exacerbată de pesimismul, lipsa de încredere într-o reuşită, pe care o manifestau profesorii care făceau pregătirea acestor elevi pentru diferitele competiţii culturale. Educaţia înseamnă devotament, iar meseria de educator, de dascăl profesor sau învăţător este una sfântă, făcută cu har, dăruire şi pasiune. Dascălii sunt acei oameni care au o atitudine pozitivă şi care pot învăţa elevii ce

înseamnă să oferi şi să fii devotat, pot fi deschizători de căi pentru cei pe care îi păstoresc. Este o metodă prin care viaţa omului poate fi conturată şi poate oferi societăţii indivizi utili bine formaţi, pregatiţi şi educaţi. Naţiunile bine închegate sunt alcătuite din oameni educaţi.

Elevii educaţi, pe lângă cunostinţele dobândite de la dascălii lor, sunt echipaţi şi cu valori universale cum ar fi iubirea, pacea, dreptatea şi spiritul de familie, de ajutorare. Naţiunile educate pot privi cu speranţă către viitor, deoarece deţin şi valori morale pe lângă ştiinţele pozitive. Ţinta ”Instituţiilor de Lumină”, este de a merge mai departe fără încetare, pentru a pune în aplicare această viziune. Fiecare succes reprezintă o garanţie a faptului ca următoarea ţintă va fi realizată cu brio.

În primăvara anului 1957, atunci când şcoala a fost terminată definitiv, ea se prezenta astfel:

1) 8 săli de clasă -376 mp cu mobilier complet nou;
2) un laborator de fizică cu mobilier specific;
3) un laborator de chimie dotat corespunzator;
4) o sală pentru materialul didactic;
5) o sală de curs-muzeu pentru ştiinţele naturii;
6) o sală de bibliotecă cu 920 de volume cărţi;
7) o sală profesorală modernă;
8) un cabinet pentru directorul şcolii;
9) un birou secretariat;
10) o cameră pentru pioneri;

11) un cabinet medical cu medic şi asistentă;

12) patru grupuri sanitare.

Toată suprafaţa şcolii, în primăvara anului 1957, era de 976 m. Localul şcolii a fost împrejmuit cu gard, iar curtea şcolii a fost amenajată şi modernizată. În faţa şcolii au fost plantaţi 18 castani care mai dăinuesc şi astăzi. Din 1957 şcoala a funcţionat sub denumirea de Şcoala Mixta de 7 ani nr.11- Braşov.

Părinţii mei-dascălii mei

PRIMELE CADRE DIDACTICE ALE ȘCOLII

Nr. crt.	NUMELE ȘI PRENUMELE	GRADUL	SPECIALITATEA (materia predată)
1	Șendrea Nicolae	Profesor	Limba română
2	Cască Ludmila	-"-	-"- -"-
3	Brote Viorica	-"-	Matematică
4	Ștefan Dumitra	-"-	-"-
5	Julea Ilinca	-"-	Științele naturale
6	Spălățescu Nina	-"-	Geografie
7	Pușcariu Virgil	-"-	Limba franceză
8	Lambuțki Elena	-"-	-"- rusă
9	Mohora Emilia	-"-	-"- -"-
10	Nedecțki Maria	-"-	Fizico - chimice
11	Șari Elena	-"-	Istorie
12	Eșanu Zenaida	-"-	Muzică
13	Bîrleanu Ctin	-"-	Educație fizică
14	Teodoroiu Elisabeta	-"-	Desen
15	Bucșa Ana	-"-	Mîini îndemînatice
16	Pantu Eugenia	Învățătoare	Cl. I. A
17	Belei Vasile	-"-	Cl. I. B
18	Bărbătescu Margareta	-"-	Cl. II
19	Marulis Ștefania	-"-	Cl. II
20	Olariu Victoria	-"-	Cl. III
21	Săvuțiu Nicolae	-"-	Cl. III
22	Lămătic Gheorghe	-"-	Cl. IV
23	Goidea Marghioala	-"-	Instr. pionieri

Cuvântarea dir. prof. Toma A. Leoveanu la aniversarea unui sfert de veac de existenţă a Şcolii Generale 11
(18 XII 1981)

Primele cadre didactice, la aniversarea unui sfert de veac de existenţă a Şcolii Gen. 11
(18 XII 1981)

În anul 1958, prin strădania directorului şi a Comitetului de cartier s-a introdus gazul metan, iar în perioada 1958-1959 a fost amenajat parcul public din faţa şcolii, în suprafaţă de 16.000 mp, acţiune la care elevii şcolii şi cadrele didactice au avut o contribuţie importantă.

La puţini ani de la începuturile şcolii, spaţiul acesteia s-a dovedit insuficient. ”Cartierul Florilor” s-a extins treptat, numărul locuitorilor a crescut şi, odată cu acesta, a crescut şi numărul copiilor. Dacă până în anii 1970, drumul de la strada Zizinului la şcoală ducea pe o cărare care străbătea lanul de grâu, păpuşoi sau cultură de cartofi, prin nămoale şi bălţi, de acum înainte se va face pe străzi asfaltate, întreg terenul va fi împânzit de blocuri.

Structura socială a cartierului nu s-a modificat foarte mult nici astăzi, rămânând, predominant cartier muncitoresc. Şcoala Generală nr.11 fiind una dintre unităţile şcolare cu cele mai bune rezultate din municipiul Braşov.

Şcoala Generală nr.11, între trecut si astăzi

Statutul de ŞCOALĂ EUROPEANĂ

Aniversarea semicentenarului Şcolii Generale nr. 11 Braşov şi a ridicării Plăcii Comemorative, pe frontispiciului sediului vechi al clădirii şcolii (cea construită de tata), placă ridicată în cinstea şi memoria primului ei director prof. dr. Toma A. Leoveanu, placă ridicată cu participarea membrilor familiei profesorului, veteranilor de război, Asociației Cultul Eroilor – Filiala Braşov, Asociației Ofiţerilor în Rezervă şi Retragere – Filiala Braşov, s-a dovedit din nou un alt ”eşec sufletesc” pentru mine şi familia mea.

Placa comemorativă de la Şcoala Generală nr.11 Braşov

Toate încercările familiei mele şi camarazilor de arme ai tatei pentru ca şcoala să se numească Şcoala Generala nr.11 Braşov ”Toma A. Leoveanu”, nu au avut nicio şansă, nu au avut sorţi de izbândă în faţa răutaţii, vanităţii, invidiei, egoismului şi sfidării din partea dir. prof. Tudoriţa Albu**,** care, cu ajutorul puterii ”portocalii” sau de altă culoare, a conducerii locale a Braşovului, Inspectoratului Şcolar Judeţean Braşov, dar şi cu ajutorul neprecupeţit şi prompt venit din partea rivalilor tatei încă rămaşi în viaţă sau a descendenţilor acestora, şcoala capătă denumirea de Şcoala Generală nr.11 Braşov ”Ştefan Octavian Iosif”, lucru care, după părerea mea, nu avea absolut nimic în comun cu istoricul şcolii, mai ales că în Parcul Central există bustul remarcabilului poet, iar în Braşov există o stradă cu această denumire.

Dar vorba aceea,”ciocul mic, că noi suntem la putere”

Director prof. Tudorița Albu

Mai dureros este faptul că, în acelaşi "Cartier al Florilor", unde se găseşte această şcoală construită de tatăl meu, la aproximativ câteva sute de metri, este amplasată Şcoala Generală nr.27 Braşov, care, la câteva zile de la evenimentul comemorativ de la Şcoala Generală nr.11, primeşte, fără nicio problemă, aprobarea de a se numi Şcoala Generală nr.27 "Anatol Ghermanschi" (într-adevar, şi el fost director al acestei şcoli, dar fară ca dânsul să fi preluat în mandatul de director nişte "ziduri goale", care, în două luni, să ducă la naşterea şi funcţionarea unei şcoli, aşa cum a fost în cazul prof. Toma A. Leoveanu).

Chiar şi acum îmi este greu, poate chiar imposibil să înţeleg lipsa de omenie, răutatea, vanitatea, răzbunarea şi invidia purtată tatălui meu, după trecerea lui dincolo de lumea pământeană, comemorarea de la Şcoala Generală 11 având loc la mai bine de un an de la decesul tatei. Se pare că aceste răutaţi nu s-au sfârşit nici după 50 de ani de când un om a depus o muncă asiduă, titanică contra-cronometru, o muncă

"aproape silnică" şi impusă la acele vremuri tot prin ordine, dar şi criterii politice, fără posibilitatea de refuz sau alte eschivări.

Acest eveniment mi-a oferit o nouă palmă, o "nouă lecţie de viaţă", atât mie, cât şi familiei mele, a însemnat o nouă filă de istorie în cartea vieţii prof. dir. dr. Toma A. Leoveanu. Cum, de fiecare dată, orice istorie, indiferent de natura ei, nu poate fi lipsită de "eclipse negre", se pare că acest lucru a trebuit să fie consemnat ca şi "notă de obligatoriu" în istoria tatălui meu, chiar dacă aceasta a fost ultima filă scrisă (sper), deşi ea a apărut "post-mortem"

Începând cu data de 1 mai 1961, prof. Toma A. Leoveanu este transferat în funcţia de director al Şcolii Medii nr.11 Braşov, care ulterior se va numi Liceul "Andrei Şaguna" Braşov.

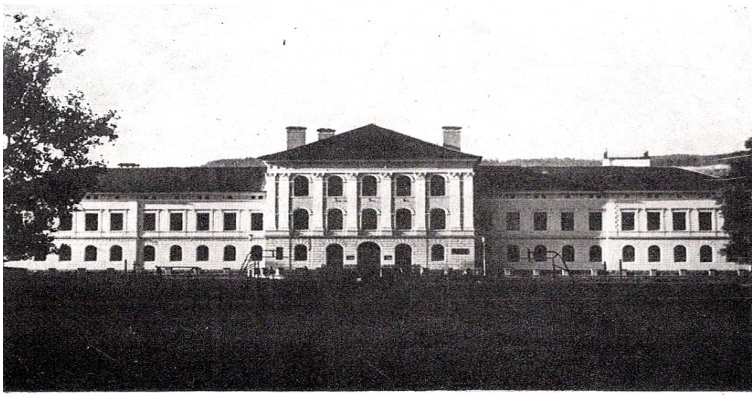

Clădirea Liceului nr. 1 — Braşov, aşa cum arată astăzi.

Şcoala Medie nr.11,
ulterior Liceul "Andrei Şaguna"- mai 1961

Nu pot începe evocarea activităţii de director şi profesor a tatălui meu, înainte de a prezenta câteva repere"de monografie" ale acestui grandios "sanctuar" de cultură şi învăţă-

tură din inima Transilvaniei, căruia Dumnezeu i-a hărazit ca aşezământ Braşovul, un frumos oraş situat la poalele Masivului Tâmpa.

Aici se pare că a luat naştere cea mai veche şcoală cu limbă de predare românească, şcoală care ar fi funcţionat pe lângă Biserica”Sfântul Nicolae”, din Scheii Braşovului. De-a lungul anilor, bărbaţi cu vederi progresiste au încercat să extindă activitatea acestei şcoli şi să înfiinţeze şi alte şcoli de ”lăcaş ardelean”. În anul 1848, avea înscrisă, între revendicările sale naţionale, şi întemeierea unei şcoli româneşti în Braşovul cu tradiţie şi cultură veche.

În aprilie 1850, Ion Popazu propune reprezentanţilor Bisericii “Sfântul Nicolae”, ca, împreună cu fruntaşii români din ”Cetatea Bârsei”, să ia măsuri pentru înfiinţarea unui gimnaziu în care să adune toţi tinerii români care atunci nu îşi puteau continua studiile, urmând ca acest gimnaziu să se deschidă în toamna anului 1850.

Biserica"Sfântul Nicolae"din Scheii Braşovului

Protopopul Ioan Popazu

În fruntea reprezentanţilor celor două şcoli (cea din Scheii Braşovului şi cea din Cetatea Bârsei), un comitet

restrâns, al cărui suflet erau: Gheorghe Bariţ, Iacob Mureşanu şi Ion Popazu, s-au apucat de lucru pentru strângerea fondurilor necesare deschiderii gimnaziului şi plăţii profesorilor.

Cu aprobarea autorităţilor superioare, se deschide, în toamna anului 1850, Şcoala Centrală, şcoală care a funcţionat, pentru început, prin închirierea a şase camere în imobilul care purta denumirea de ”Casa Băcanului”, care, ulterior, a devenit ”Casa Albinei”, din str. Şirul Spitalului nr.10.

Piatra fundamentală a clădirii noului gimnaziu a fost pusă la 29 septembrie 1851, în asistenţa a mii de cetăţeni ai Braşovului. Ea s-a construit cu ajutorul locuitorilor din Scheii Braşovului, a celor din Braşovul Vechi, din Stupini, Ţânţari şi alte comune din judeţul Braşov, care au adunat materialele necesare construcţiei. Cu fondurile donate, cu mâna de lucru gratuită a celor mai mulţi cetăţeni din Braşov şi comunele din împrejurimi, cât şi a profesorilor şi elevilor, clădirea a fost terminată în anul 1853.

În anul 1856, Gimnaziul primeşte dreptul de publicitate.

În anul 1960, se realizează unificarea cu Şcoala Medie Germană. Născută în climatul revoluţionar din 1848, ea avea menirea să dea strălucire ideilor de unitate naţională, să contribuie, în sens umanitar, la ridicarea şi propăşirea poporului român.

Dintre profesorii iluştri ai acestei Şcoli Gimnaziale putem aminti: Gavril Munteanu, care a fost şi primul director, Ciprian Porumbescu, Iacob Mureşanu, Gheorghe Dima, Ştefan Iosif (tatăl poetului Şt. O. Iosif), Virgil Oniţiu, Ilie Cristea, dr. Ioan Meşotă, Fabiu Sanjoan.

Dintre elevii iluştri ai prestigioasei şcoli putem aminti pe: poetul Şt. O. Iosif, poetul Octavian Goga, poetul Lucian Blaga, muzicienii Ion Dacian şi Ion Pisso.

Şt. O. Iosif.

Lucian Blaga

Octavian Goga

Toţi elevii acestui lăcaş de cultură au purtat cu fală şi mândrie numele de şagunist, precum şi simbolurile uniformei de şagunist. Pe parcursul unui secol şi jumătate de existenţă a actualului Colegiu Naţional, trecut iniţial prin Gimnaziul Român Ortodox, înfiinţat în 1850, apoi după Unire, devenind Liceul Teoretic şi purtând numele aceleiaşi marcante personalitaţi ardelene care l-a ctitorit, zecile de promoţii de elevi ai acestei instituţii au avut parte, pe lângă un învăţământ de excepţie (dovadă numărul impresionant de intelectuali de prestigiu ieşiţi de pe bancile ei) şi de condiţiile de desfăşurare a unor activităţi, uneori legate direct de procesul de învăţământ, dar,

mai ales, vizând manifestările extraşcolare utile formării unui absolvent bine pregatit pentru viaţă.

Este de remarcat faptul că aceste manifestări aveau loc exclusiv din iniţiativa elevilor, nefiind impuse de către şcoală, dar beneficiind, la nevoie, de sprijinul acesteia. Tânărul elev, adolescent eliberat din tutela familiei, intră ”liber” şi nepregătit în torentul evenimentelor necunoscute, care îl asediau din toate părţile, devenind, în acest fel, un accesoriu al momentelor care îl absorb, capacitează, dar şi consumă, transformându-l în cu totul altceva decât ar fi voit sau trebuia ca el să devină, înainte ca el să fi păşit pragul “sanctuarului şagunist”.

Ca un remember, caracterul particular al obiceiurilor de acum 50 de ani de la Şaguna constă în faptul că educaţia primită îşi găseşte ecou şi trăire în tradiţia practicată în afara orelor de curs, în afara obligaţiilor obişnuite ca elev de liceu, tradiţie care-l angaja într-o liber-consimţită personalitate.

Privit din exterior, Colegiul Naţional ”Andrei Şaguna” din Braşov pare o adevărată comoară care a dăinuit peste secole, având o arhitectură deosebită. În interior, fiecare colţ al grandiosului lăcaş de cultură ascunde comori nepreţuite, atât materiale, cât şi spirituale, comori care se lasă descoperite singure, cu fiecare zi petrecută în ,,Şaguna’’.

Andrei Şaguna a fost unul dintre cărturarii români care a înţeles sensul şi evoluţia luptei românilor ardeleni şi a intelectualităţii româneşti, pentru afirmarea poporului nostru, în inima sfântă a Transilvaniei. Meritele lui Andrei Şaguna în acestă direcţie nu pot fi contestate, el rămânând în istoria culturii Ardealului drept o personalitate marcantă, iar activitatea sa multilaterală va trebui să-şi găsească locul în cercetarea istorică de azi şi de mâine din patria noastră dragă.

La Marea Adunare Naţională de la Blaj din 15-17 mai 1848, Andrei Şaguna participă cu entuziasm, prezidând adunarea şi având un rol important în alcătuirea programului său. Deşi Andrei Şaguna a urmat, iniţial, Dreptul, a înţeles că numai îmbrăcând haina confesională a conducerii bisericii ortodoxe din Transilvania va putea să lupte pentru cauzele şi idealurile neamului său.

Mergând pe această linie, de ridicare a poporului de jos, personalitatea lui se conturează ca a unui ziditor de şcoli româneşti, mai ales de şcoli pentru popor, al cărui număr se ridică la peste 800, iar această cifră este concludentă pentru a marca valoarea unui cărturar în dezvoltarea culturii şi neamului românesc.

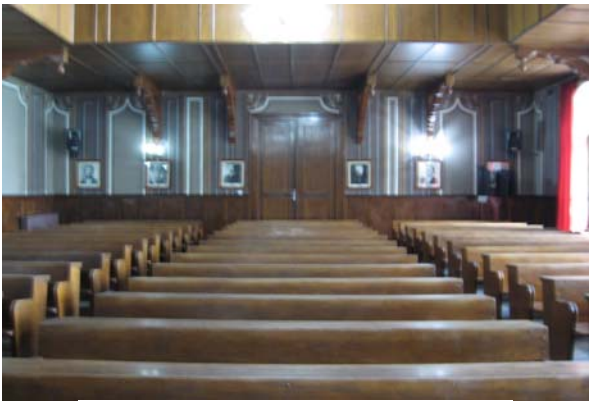

Sala Festivă a Colegiului ,,A.Şaguna''

Prin concursul şi ajutorul nepreţuit, s-a întemeiat "Liceul Ortodox Român" din Braşov, una din şcolile mari şi de renume ale Ardealului, pe care el le-a susţinut permanent, precum şi Liceul din Brad şi Asociaţia Transilvăneană "Astra", în anul 1861. Tot el a introdus în Transilvania alfabetul latin în cadrul tipăriturilor, în locul celui chirilic şi a iniţiat o vastă acţiune de "culegere" a folclorului românesc din Transilvania.

Pentru învăţământul din Transilvania, Andrei Şaguna are acelaşi rol epocal şi revoluţionar pe care l-a avut ceva mai târziu Spiru Haret în istoria şcolii primare de dincolo de Carpaţi. Pornind de la constatarea că poporul român este pătruns de însemnătatea şi importanţa învăţăturii, conştient de cauza sărăciei şi înapoierii lui intelectuale, de lipsa învăţăturii şi cunoaşterea istoriei neamului, Andrei Şaguna, după o trudă îndelungată, a lăsat în urma sa numeroase şcoli create de el.

Toate aceste aspecte evocate mai sus sunt doar o mică parte din fişa biografică a eminentei personalităţi a ilustrului cărturar Andrei Şaguna, calităţi remarcabile care l-au determinat pe prof. dir. dr. Toma A. Leoveanu să iniţieze demersurile pentru redarea numelui de Liceul"Andrei Şaguna" Braşov, în locul celui de Şcoala Medie Nr.1 Braşov.

Prima intervenţie de acest gen a fost făcută în anul 1964, următoarea, în anul 1965, iar ultima, în anul 1966.

SFATUL POPULAR AL ORASULUI REGIONAL BRASOV
LICEUL TEORETIC Nr. 1

MATERIAL D O C U M E N T A R

privind activitatea lui Andrei Saguna - personalitate culturală marcantă - a Transilvaniei în sec.XIX-lea.

In cei 116 ani care au trecut de la înfiinţarea liceului nostru , pe porţile şcolii au ieşit zeci de generaţii de elevi, instruiţi şi educaţi în această cetate culturală a Ardealului.

Mulţi dintre ei au fost oameni de seamă ai ţării noastre, militanţi activi pentru realizarea idealurilor de libertate şi unitate naţională, de dreptate socială şi progres.

Patria noastră poartă o vie recunoştinţă a multor generaţii de elevi ai acestei şcoli,care în condiţiile grele ale dominaţiei străine, - habsburgice - din Transilvania, au purtat sub flacăra culturii româneşti,luminînd masele şi chemîndu-le la luptă pentru o cauză dreaptă - cauza eliberării sociale şi naţionale.

Aici, în cadrul liceului nostru, a existat centrul de întîlnire a fiilor poporului nostru, care , primind ştiinţa de carte, au devenit purtătorii hotăriţi ai năzuinţelor maselor pentru libertate socială şi unitate naţională. Ei au propagat limba noastră românească şi au fost promotorii culturii noastre româneşti.

In anii puterii populare,mulţi din elevii şcolii noastre sînt astăzi harnici şi entuziaşti muncitori ai industriei noastre socialiste româneşti,lucrători devotaţi pe tărîmul artei, literaturii şi ştiinţei,continuînd tradiţiile glorioase ale înaintaşilor noştri.

Toţi elevii şcolii, timp de 116 ani , au purtat cu mîndrie numele liceului dat după întemeitorul său, ANDREI SAGUNA.

In tradiţiile culturale ale poporului nostru, dealungul timpului,liceul "Andrei Saguna", şi-a cîştigat bine meritata preţuire şi cinste, ca izvor de cultură şi civilizaţie, ca izvor de valori intelectuale remarcabile ca : Octavian Goga, Ion Bogdan Şt.O.Iosif, Lucian Blaga, Gheorghe Dima, Eugen Jebeleanu şi alţii.

Sărbătorind anul acesta 116 ani de la înfiinţarea liceului, avînd în vedere că odată cu denumirea de licee, date fostelor şcoli medii , multe din licesle din ţară au revenit la vechile lor denumiri, ca urmare a iniţiativei Partidului nostru, colectivul didactic al şcolii, părinţii elevilor, foştii elevi ai şcolii , s-au gîndit să propună forurilor în drept , ca Liceul Nr.1 din Braşov, să revină la veches denumire purtată cu cinste ani de zile -Liceul Andrei Saguna -

Revenirea la această veche denumire este legată de o puternică tradiţie culturală, nu numai a oraşului Braşov , ci şi a întregii Transilvanii.

Propunînd ca Liceul Nr.1 din Braşov să poarte din nou denumirea de liceul " Andrei Saguna", vom păstra tradiţia scumpă a acestui sălaş românesc de cultură, care s-a înscris în patrimoniul culturii naţionale, prin contribuţia sa de preţ în pregătirea cadrelor economiei şi culturii Romîniei.

In cinstea aniversării a 116 ani de la înfiinţarea liceului, ne-am hotărît ca pe baza materialului de valorificare a activităţii multilaterale a lui Andrei Saguna, a puternicii sale personalităţi , care a dominat cu hotărîre viaţa politică ,

In această calitate a dat ţării un mare număr de cărturari iar ca elevi a cuprins fii ai neamului nostru din toate teritoriile locuite de români, fiind un mijloc puternic de înfrăţire naţională şi de dezbatere a idealului de luptă pentru unitate naţională.

Mulţi din elevii care au terminat Liceul Saguna au devenit oameni de ştiinţă şi cultură de faimă naţională şi mondială ca: savantul Ioan Bogdan, poetul Octavian Goga, poetul Lucian Blaga, St. O. Iosif şi alţii.

La acest liceu care a purtat vreme îndelungată numele lui ANDREI SAGUNA, au învăţat într-o armonie deplină, români, maghiari, germani, evrei şi alte naţionalităţi din Braşov, alte oraşe din Transilvania şi din România, precum şi din alte ţări, ceea ce dovedeşte spiritul cald, umanist, care a domnit - acela al înţelegerii între popoare, a muncii şi studiului în comun, indiferent de naţionalitate pentru progresul şi fericirea oamnilor.

In raportul prezentat de tov. Nicolae Ceauşescu la Congresul al IX-lea al P.C.R. se arată că, încă din secolul trecut, numeroşi patrioţi, animaţi de idealuri progresiste s-au preocupat cu grijă de soarta ţării, a poporului, să găsească soluţiile, care să schimbe situaţia social-economică a maselor şi să contribuie la progresul şi cultura poporului. Această înaltă apreciere pe care partidul nostru o acordă muncii plină de abnegaţie a oamenilor de cultură, militanţi în trecut, impune situarea la un loc de cinste - azi în patria noastră - a lui Andrei Saguna, care a desfăşurat o muncă plină de devotament, zi de zi pentru dezvoltarea culturii româneşti şi a progresului societăţii din Transilvania.

Sîntem încredinţaţi că munca entuziastă a lui Andrei Saguna, personalitatea sa culturală, sarcinile nobile pe care le-a îndeplinit în ridicarea rolului şcolii româneşti din Transilvania, şi în culturalizarea maselor, îndreptăţeşte pe deplin propunerile noastre de a atribui din nou Liceului Nr.1 din Braşov, numele de "LICEUL ANDREI SAGUNA".

Prof. Toma Leoveanu
Directorul Liceului Nr.1
Braşov

12 feb. 1966
Braşov

prima intervenţie în 1964

Director profesor preot Vasile Oltean, eminent elev şagunist în timpul directoratului Toma A. Leoveanu

Distinsul Profesor Dr. Preot Vasile Oltean, eminentul şagunist din timpul direcţiei lui Toma A. Leoveanu s-a născut într-o lună a florilor, într-o lună aşa cum sunt şi astăzi inima şi sufletul domniei sale. Născut la 22 martie 1948 în localitatea Deal, judeţul Alba, devine peste ani filolog, muzeograf, eminent profesor şi teolog român, bun patriot, familist convins, soţ, tată şi bunic. În anii de cumpănă şi zbucium ai României, a militat cu mult curaj şi abnegaţie pentru conservarea vestigiilor culturale, spirituale şi istorice, pentru integritatea frontierelor României, dând dovadă de un exacerbat naţio-nalism şi patriotism specific" bărbaţilor ardeleni". Dovadă este munca obositoareşi asiduă pentru arhivarea, păstrarea şi consevarea documentelor culturale ale neamului. El este cel care ţine şi astazi în pază importante manuscrise, hărţi care sunt legate de existenţa Colegiului Naţional "Andrei Şaguna" din Braşov.

Fostul meu prof. Vasile Oltean a devenit peste ani duhovnicul casei şi al familiei Leoveanu-Panţu, cinstind prin prezenţa şi activitatea sa duhovnicească ceremonialul celor două comemorări ale tatei şi anume cea de la Colegiul Naţional"Andrei Şaguna", Braşov, precum şi cea de la Şcoala Generală Nr.11, Braşov.

Militar de carieră, educat prin disciplină, muncă şi perseverenţă, simţ de bun patriot şi naţionalist, absolvent al Academiei Comerciale cu calificare pentru predarea Economiei Politice şi a Dreptului, Toma A. Leoveanu explică şi înclinaţiile, respectiv aplicaţiile reale manifestate pentru activităţile administrative, dar şi cele gospodăreşti, organizatorice, acesta fiind un domeniu în care a adus însemnate contribuţii pe întreaga durată a mandatului său de director.

Pe durata celor cinci ani cât a fost la cârma Liceului”Andrei Şaguna” Braşov, a desfăşurat o muncă titanică, cu emblematice realizări, dintre care putem aminti:

Mitropolitul Andrei Şaguna

1. Iniţiază şi finalizează construirea noii case a scărilor pentru elevi, facilitând, în acest fel, circulaţia elevilor de la parter la etaj, în anul 1963.

2. Modernizează terenul sportiv al liceului, prin muncă voluntară cu părinţii, cu un ajutor extrem de preţios primit din partea eminentului coleg, profesor Nan Ion.

Munca devotatului, neobositului şi sufletistului prof. Nan Ion se regăsește şi în serbările sportive de început şi de sfârşit de an şcolar, în pregătirea loturilor sportive pe diverse competiţii sportive, competiţii care au adus medalii şi diplome prestigioase în arhiva sportivă a liceului. A luptat pentru recunoaşterea importanţei educaţiei fizice în şcoală şi a fost un înflăcărat animator al mişcării sportive de performanţă, mai ales a schiului şi baschetului.

Noua casă a scărilor

A luptat cu ardoare şi devotament pentru cucerirea cât mai multor titluri naţionale şi locuri fruntaşe în competiţiile interliceene.

De o constituţie exemplară, exigent, tenace, ferm, muncitor până la epuizare, dăruit cu tot sufletul sportului şi cu o pregătire profesională de excepţie, de înalt nivel profesional, s-a bucurat de mare autoritate şi preţuire.

Prof. emerit Ion Nan

Trofee şi medalii şaguniste

3. Înlocuirea întregii instalaţii electrice a liceului, precum şi a încălzirii centralizate prin înlocuirea cazanelor vechi şi ruginite.

4. Dotarea cu mobilier complet nou a tuturor sălilor de clasă, laboratoarelor liceului şi înlocuirea parţială a lambriurilor deterioarate.

5. Dotarea sălii profesorale cu mobilier complet nou, de stejar.

6. Modernizarea şi mobilarea corespunzătoare a laboratoarelor de fizică, chimie, ştiinţele naturii şi atelierelor de practică.

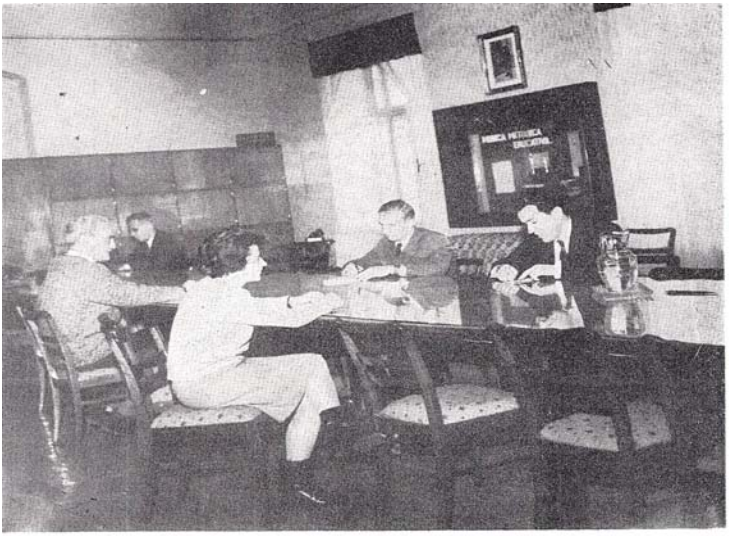

In cancelaria profesorilor.

Cancelaria Profesorilor

Elevi în atelier.

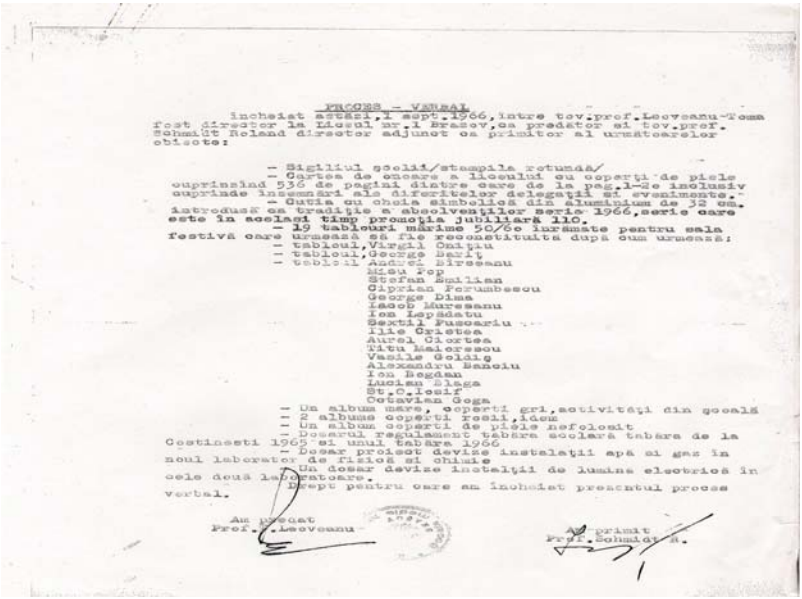

PROCES - VERBAL

incheiat astăzi,1 sept.1966,intre tov.prof.Leoveanu-Toma fost director la Liceul nr.1 Brasov,ca predător si tov.prof. Schmidt Roland director adjunct ca primitor al următoarelor obiecte:

- Sigiliul şcolii/stampila rotundă/
- Cartea de onoare a liceului cu coperţi de piele cuprinzind 536 de pagini dintre care de la pag.1-2e inclusiv cuprinde insemnări ale diferitelor delegaţii si evenimente.
- Cutia cu cheia simbolică din aluminium de 32 cm. introdusă ca tradiţie a absolvenţilor seria 1966,serie care este in acelasi timp promoţia jubiliară 110.
- 19 tablouri mărime 50/60 inrămate pentru sala festivă care urmează să fie reconstituită după cum urmează:
- tabloul,Virgil Oniţiu
- tabloul,George Bariţ
- tabloul Andrei Bîrseanu
  Misu Pop
  Stefan Emilian
  Ciprian Porumbescu
  George Dima
  Iacob Muresanu
  Ion Lepădatu
  Sextil Puscariu
  Ilie Cristea
  Aurel Ciortea
  Titu Maiorescu
  Vasile Goldiş
  Alexandru Banciu
  Ion Bogdan
  Lucian Blaga
  St.O.Iosif
  Octavian Goga
- Un album mare, coperti gri,activităţi din şcoală
- 2 albume coperti rosii,idem
- Un album coperti de piele nefolosit
- Dosarul regulament tabăra scolară tabăra de la Costinesti 1965 si unul tabăra 1966
- Dosar proiect devize instalaţii apă si gaz in noul laborator de fizică si chimie
- Un dosar devize instalţii de lumina electrică in cele două laboratoare.

Drept pentru care am incheiat prezentul proces verbal.

Am predat
Prof.T.Leoveanu

Am primit
Prof.Schmidt R.

Proces verbal dotare sală festivă

7. Suplimentează grupurile sanitare ale liceului, separat pentru elevi şi separat pentru personalul didactic şi nedidactic.

8. Se reorganizează şi se pune la punct Arhiva liceului, deşi, în acea perioadă, din motive politice, **Directorul Prof. Toma A. Leoveanu a fost sfătuit şi obligat să incinereze toate documentele lăcaşului de cultură, mai ales arhiva istorică a liceului, pentru a şterge orice urmă de cultură, istorie şi tradiţie.**

Documentele vechi reprezintă memoria vie a trecutului nostru, fie că ne referim la trecutul familiei noastre, al comunitaţii sau istoriei naţiunii şi al poporului.

Documentele vechi de arhivă, reprezintă o moştenire sacră şi permanentă a entitaţii fiecarei naţiuni, a fiecarei civilizaţii. Factorii care duc la distrugerea, degradarea şi deteriorarea documentelor istorice sunt în majoritatea cazurilor aceiaşi:

umiditatea, radiaţiile, temperatura, lumina, compoziţia chimică a hârtiei şi factorilor de mediu care acţionează, bacteriile şi ciupercile.

Nu poate fi exclusă ignoranţa sau nesocotinţa în care distrugerea acestor documente se realizează din motive sau criterii politice.

Organizarea arhivei si Cartea de Onoare

9. Se înfiinţează, reamenajează şi lărgeşte ”tabăra de vară” din staţiunea turistică Costineşti, judeţul Constanţa, un-

de, anual, circa 500-600 elevi şagunişti de la cele două secţii (română şi germană), dar şi de la alte licee braşovene, sub atenta supraveghere a profesorilor şi părinţilor, îşi petreceau vacanţa de vară pe Litoral.

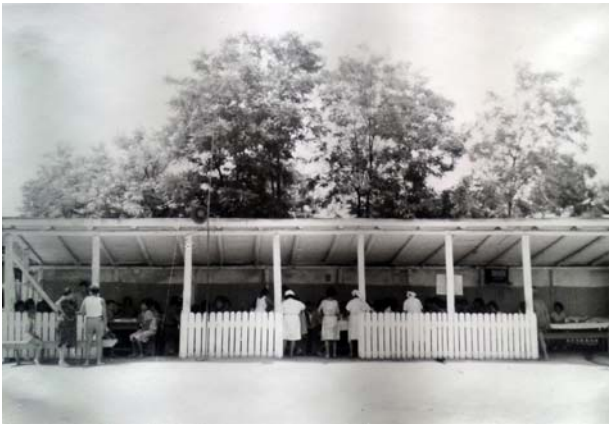

10. Se reînfiinţează fanfara militară şi orchestra de cameră a Liceului.

Fanfara Liceului ”Andrei Şaguna” Braşov în prezent

Fanfara se pregăteşte pentru manifestaţia de 1 Mai.

Fanfara Liceului”Andrei Şaguna” Braşov
în timpul dir.Toma A. Leoveanu

Orchestra, sub bagheta prof. Ernst Fleps.

Orchestra de cameră a liceului

11. Începând cu data de 1 august 1966, se desfăşoară lucrările de restaurare a Sălii festive a Liceului, cu redarea tablourilor foştilor directori, profesori şi elevi de seamă ai acestui liceu.

12. Se reintroduc ”botezul şaguniştilor” şi serbările sportive de final de an şcolar, care aveau loc pe terenul sportiv al liceului, cu participarea a 250-300 de elevi şagunişti şi a fanfarei militare a liceului.

13. Planteză castani în parcul din jurul liceului, dar şi pe aleea din vecinătatea terenului sportiv, castani care dăinuie si astăzi.

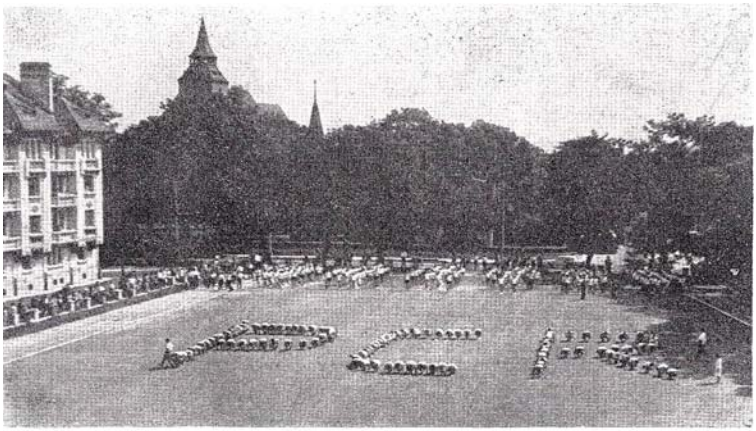

Elevii înscriu cu trupurile lor inițialele partidului iubit.

Serbările de sfârşit de an şcolar şagunist

Aleea cu castani

14. Reînfiinţează şi dotează corespunzator cantina liceului, unde puteau servi masa atât profesorii liceului, dar şi elevii navetişti şi/sau cazaţi în internatul şcolii.

15. Se finalizează procedurile prin care Casa Profesorilor din vecinătatea liceului intră sub patronajul acestuia, servind ca locuinţe pentru cadrele didactice care predau la Liceul ”Andrei Şaguna”, Braşov.

Casa Profesorilor

16. Reia ciclul de tipărire a Anuarelor Şcolare, acest ciclu fiind continuat după aproximativ 20 de ani de la ultimul număr care a văzut lumina tiparului. Anuarele Liceului erau un exemplu viu, concludent, care ilustra atât munca profesorilor, cât şi a fiecarei generaţii de absolvenţi şagunişti.

17. **Începând cu anul 1963** s-au demarat intervenţiile procedurale legale, necesare pentru ca Liceul nr.1 Braşov să redobândească vechea denumire de Liceul ”Andrei Şaguna” Braşov.

În acest sens, ultima tentativă a tatei a fost în 12 februarie 1966 (acest lucru nu este consemnat nici până astăzi în documentele de arhivă ale actualului Colegiu). Răspunsul favorabil pentru redarea numelui liceului a venit mai târziu, aproximativ după patru luni de zile de la încheierea mandatului de director al prof. Toma A. Leoveanu. Aceasta decizie a aparţinut forurilor de conducere locale şi regionale din acea perioadă (Inspectoratul Şcolar Judeţean Braşov şi Ministerul Învăţământului din acea vreme).

18. Pune pe frontispiciul liceului plăci comemorative în memoria compozitorului român Ciprian Porumbescu şi inventatorului aeronautic şi pilot Aurel Vlaicu.

În Sala festivă a liceului a avut premiera operetei ”Crai Nou” de Ciprian Porumbescu, pe data de 12 februarie 1882.

Succesul remarcabil al spectacolului impune reluarea acestei reprezentaţii pe data de 12 şi respectiv 23 martie 1882.

19. Se institue Ceremonialul predării ”cheii generaţiilor de absolvenţi” de la clasele a XII-a la clasele a IX-a, la fiecare final de an şcolar.

20. **Ca acţiune culturală deosebită** în această perioadă ”de răscruce de drumuri”, se remarcă sesiunea extraordinară a Academiei Române consacrată Comemorării a 100 de ani de la naşterea savantului şi slavistului filolog, Ion Bogdan, fost elev al Liceului”Andrei Şaguna” din Braşov.

Cheia "Promoţiilor". Falanga Mitropolitului Andrei Şaguna

Sesiunea extraordinară a Academiei Române, consacrată comemorării a 100 de ani de la naşterea savantului şi slavistului filolog, Ion Bogdan

Această sesiune s-a desfăşurat în Aula Academiei Române, în zilele de 8-9 decembrie 1964, ca primă etapă de comunicări şi evocări a personalităţii lui Ion Bogdan. Cea de a doua etapă a lucrărilor Conferinţei a avut loc pe data de 10 decembrie 1964 şi s-a desfaşurat în Sala festivă a liceului, lucrările Conferinţei fiind conduse de către Academicianul Emil Petrovici, remarcabil Profesor Universitar la Universitatea din Cluj-Napoca.

În activitatea sa de director al liceului, prof. Toma A. Leoveanu a fost sprijinit de colaboratori apropiaţi şi oameni sufletişti, de bună credinţă, cum au fost dir. adj. Mircea Goia pentru secţia română şi Roland Schmidt pentru secţia germană.

Activitatea managerială a prof. Toma A. Leoveanu încetează în vara anului 1966, mandatul fiind preluat de prof. Simion Toma, numit la cârma liceului începând cu data de 1 septembrie 1966 şi până în data de 1 septembrie 1978.

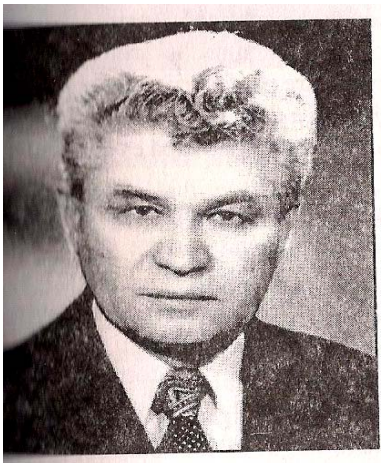

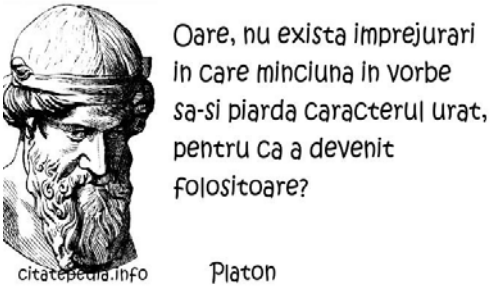

Director Prof.Toma Simion

Acum, după zeci de ani de la acele momente nu foarte benefice pentru încercările şi trăirile sufleteşti ale tatei, mamei şi, în general, ale familiei, poate a venit momentul şi clipa adevărului, chiar dacă doare, iar eu ca fiu al dascălilor înv. Eugenia I. Leoveanu (născută Panţu) şi Prof. Toma A. Leoveanu, să fac pasul decisiv, pentru a evoca memoria părinţilor mei.

Este târziu, dar poate mai bine..." mai târziu decât niciodată"!

Cariera de fost militar activ a tatei şi cea de fiică de chiabur a mamei (bunicul matern înv. Panţu C. Ion din localitatea Padina judeţul Buzău, făcând detenţie în lagărul de exterminare "Salcia Piatra Frecăţei", din Insula Mare a Brăilei pentru "bruma" de 13 ha de pământ şi o modestă gospodarie de învăţător), nu au fost foarte benefice pentru imaginea lor de dascăli în învăţământul urbei braşovene, fiind nevoiţi să muncească de cele mai multe ori până la epuizare, pentru a putea supravieţui şi, în acelaşi timp, să mă poată creşte, după ce am venit pe lume.

Cei doi ”dascăli”, Eugenia şi Toma Leoveanu, îşi făceau meseria cu pasiune, cu multă dăruire şi dragoste pentru elevii lor, avuţi atâţia zeci de ani la clasă. Aveau clase cu mulţi elevi, supraaglomerate, dar pentru ei nu a fost niciodată o problemă deranjantă acest lucru. Aveau răbdare de aur, iar cu vocea caldă, blândă şi calmă le explicau de zeci de ori celor din bănci, atunci când aceştia nu înţelegeau ceva, până în momentul când ei ca dascăli erau fermi convinşi că mesajul dânşilor a fost înţeles.

După plecarea tatei din”Coloseumul șagunist”, succesorul dânsului, în persoana prof. Simion Toma, înzestrat cu o deosebită, minuţioasă ”grijă şi fidelitate”, doar pentru a aduce mulţumiri şi ”ofrande slugarnice”, celor care i-au încredinţat frâiele măreţului liceu transilvănean, a început să aducă totul sub tăcere, o tăcere care în acele vremuri nu putea fi comentată, discutată sau sesizată.

Încet, cu multă dibăcie, abilitate şi răbdare, Toma Simon a desfiinţat şi distrus tot ceea ce a însemnat spirit şi naţionalism șagunist, tradiţie şi cultură, patriotism.

Uniforma de elev șagunist

Epoca directorului prof. Toma Simion s-a dovedit şi a marcat acea perioadă ”neagră” şi de tristă amintire, a Liceului ”Andrei Şaguna” din Braşov, o perioadă în care unitatea de învățământ a intrat în categoria liceelor ”de duzină” din oraşul de la Poalele Tâmpei. Devenise un liceu ca toate celelalte, un liceu fară tradiţii, fără serbări sportive, fără fanfara militara care era emulaţia şi şarmul şcolii, fără spectacolele date de şaguniştii care cântau în orchestra de cameră a liceului. Instrumentele fanfarei militare a liceului achiziţionate cu mare greutate de fostul director sunt vândute pe preţ de nimic de prof. Toma Simion unor ”instrumentişti de culoare”, din localitatea Sânpetru, judeţul Braşov, cantina şi internatul liceului devin ”nerentabile şi păguboase”, anuarele liceului se transformă în ”tipărituri nerentabile”.

Tabăra de vară din localitatea Costineşti devine şi ea nerentabilă, consumatoare de buget, fiind cedată autorităţilor locale ale judeţului Constanţa care erau în acea vreme.

Cartea de Onoare a Liceului este ”pierdută” şi reînfiinţată o alta, de noul director Toma Simion. Gestul de distrugere a unui document istoric nu a făcut altceva decât să îngroape mărturiile delegaţiilor străine şi oficialilor care au trecut pragul

lăcaşului de cultură în perioada în care la conducerea lui a fost directorul Toma A. Leoveanu.

Şi cum o dezamăgire nu vine niciodată singură, în toamna anului 1966, proaspătul director prof. Simion Toma îşi pune ”cununa de lauri”, trăind bucuria de a obţine, faptic, redarea numelui de Liceul ”Andrei Şaguna” Braşov, în locul celui de Liceul nr.1 Braşov, o încununare obţinută fără niciun efort în acest sens

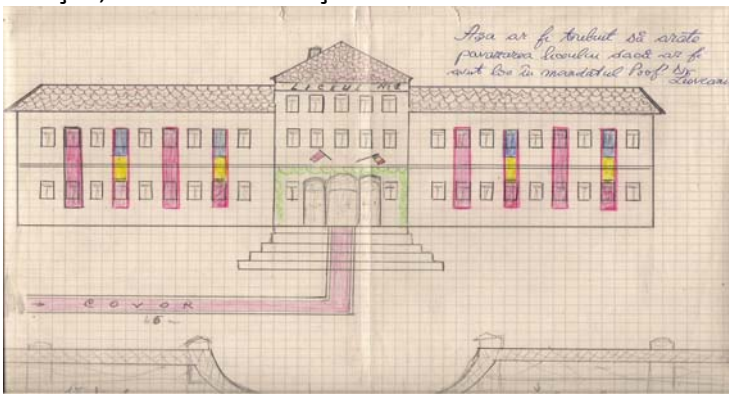

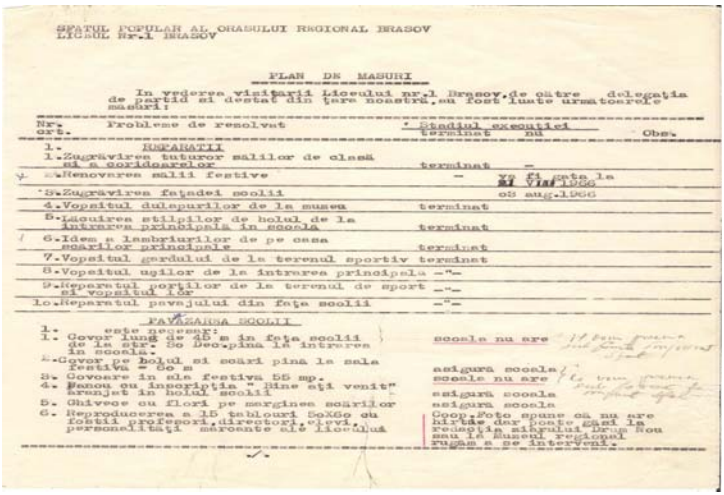

SFATUL POPULAR AL ORASULUI REGIONAL BRASOV
LICEUL Nr.1 BRASOV

PLAN DE MASURI

In vederea vizitarii Liceului nr.1 Brasov, de către delegaţia de partid si destat din ţara noastră, au fost luate următoarele masuri:

Nr. crt.	Probleme de rezolvat	Stadiul executiei terminat	nu	Obs.
1.	REPARATII			
1.	Zugrăvirea tuturor sălilor de clasă si a coridoarelor	terminat	–	
2.	Renovarea sălii festive	–	va fi gata la 21 VIII 1966	
3.	Zugrăvirea faţadei scolii		03 aug.1966	
4.	Vopsitul dulapurilor de la muzeu	terminat		
5.	Lăcuirea stilpilor de holul de la intrarea principală in scoală	terminat		
6.	Idem a lambriurilor de pe casa scărilor principale	terminat		
7.	Vopsitul gardului de la terenul sportiv	terminat		
8.	Vopsitul uşilor de la intrarea principală	–"–		
9.	Reparatul porţilor de la terenul de sport si vopsitul lor	–"–		
10.	Reparatul pavajului din faţa scolii	–"–		
	PAVAZAREA SCOLII			
1.	este necesar:			
1.	Covor lung de 45 m in faţa scolii de la str. 30 Dec. pina la intrarea in scoala.	scoala nu are		
2.	Covor pe holul si scări pina la sala festiva - 60 m	asigura scoala		
3.	Covoare in sla festiva 55 mp.	scoala nu are		
4.	Panou cu inscripţia " Bine aţi venit" aranjat in holul scolii	asigura scoala		
5.	Ghivece cu flori pe marginea scărilor	asigura scoala		
6.	Reproducerea a 15 tablouri 50X60 cu fostii profesori, directori, elevi, personalităţi marcante ale liceului	Coop. Foto spune că nu are hîrtie dar poate găsi la redacţia ziarului Drum Nou sau la Muzeul regional rugăm a se interveni.		

Planul organizatoric al ceremonialului si pavoazarea care ar fi avut loc dacă denumirea de LICEUL”ANDREI ŞAGUNA”s-ar fi realizat în mandatul dir. prof. Toma A.Leoveanu

În monografia profesorului Simion Toma, undeva la pagina 151, este evocată şi trecută în evidenţă şi activitatea tatălui meu într-un număr ”sumar de rânduri”, mai mult ca o trecere în revistă...

Lipsa de onoare, omenie, colegialitate, altruism, de bun simţ, dar, mai ales, starea de a fi cuprins de laşitatea recunoaşterii unor realizări marcante ale prof. Leoveanu A. Toma, îl determină pe prof. Simion Toma ca, în monografia scrisă de el **”Un templu al Culturii Colegiul Naţional ,,Andrei Şaguna -150 de ani”** să omită... cu bună sau rea-credinţă, că iniţierea procedurilor, demersurilor pentru redarea vechii denumiri a liceului aparţinea dir. dr. prof. Toma A. Leoveanu.

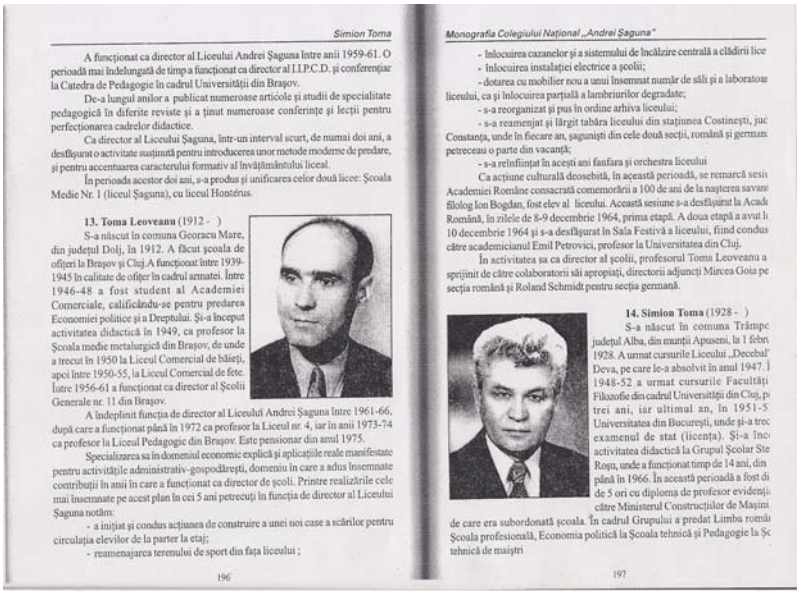

Simion Toma

A funcţionat ca director al Liceului Andrei Şaguna între anii 1959-61. O perioadă mai îndelungată de timp a funcţionat ca director al I.I.P.C.D. şi conferenţiar la Catedra de Pedagogie în cadrul Universităţii din Braşov.

De-a lungul anilor a publicat numeroase articole şi studii de specialitate pedagogică în diferite reviste şi a ţinut numeroase conferinţe şi lecţii pentru perfecţionarea cadrelor didactice.

Ca director al Liceului Şaguna, într-un interval scurt, de numai doi ani, a desfăşurat o activitate susţinută pentru introducerea unor metode moderne de predare, şi pentru accentuarea caracterului formativ al învăţământului liceal.

În perioada acestor doi ani, s-a produs şi unificarea celor două licee: Şcoala Medie Nr. 1 (liceul Şaguna), cu liceul Hontérus.

13. Toma Leoveanu (1912 -)

S-a născut în comuna Georacu Mare, din judeţul Dolj, în 1912. A făcut şcoala de ofiţeri la Braşov şi Cluj.A funcţionat între 1939-1945 în calitate de ofiţer în cadrul armatei. Între 1946-48 a fost student al Academiei Comerciale, calificându-se pentru predarea Economiei politice şi a Dreptului. Şi-a început activitatea didactică în 1949, ca profesor la Şcoala medie metalurgică din Braşov, de unde a trecut în 1950 la Liceul Comercial de băieţi, apoi între 1950-55, la Liceul Comercial de fete. Între 1956-61 a funcţionat ca director al Şcolii Generale nr. 11 din Braşov.

A îndeplinit funcţia de director al Liceului Andrei Şaguna între 1961-66, după care a funcţionat până în 1972 ca profesor la Liceul nr. 4, iar în anii 1973-74 ca profesor la Liceul Pedagogic din Braşov. Este pensionar din anul 1975.

Specializarea sa în domeniul economic explică şi aplicaţiile reale manifestate pentru activităţile administrativ-gospodăreşti, domeniu în care a adus însemnate contribuţii în anii în care a funcţionat ca director de şcoli. Printre realizările cele mai însemnate pe acest plan în cei 5 ani petrecuţi în funcţia de director al Liceului Şaguna notăm:

- a iniţiat şi condus acţiunea de construire a unei noi case a scărilor pentru circulaţia elevilor de la parter la etaj;
- reamenajarea terenului de sport din faţa liceului ;

196

Monografia Colegiului Naţional „Andrei Şaguna”

- înlocuirea cazanelor şi a sistemului de încălzire centrală a clădirii lice
- înlocuirea instalaţiei electrice a şcolii;
- dotarea cu mobilier nou a unui însemnat număr de săli şi a laboratoa liceului, ca şi înlocuirea parţială a lambriurilor degradate;
- s-a reorganizat şi pus în ordine arhiva liceului;
- s-a reamenjat şi lărgit tabăra liceului din staţiunea Costineşti, juc Constanţa, unde în fiecare an, şaguniştii din cele două secţii, română şi germam petreceau o parte din vacanţă;
- s-a reînfiinţat în acesti ani fanfara şi orchestra liceului

Ca acţiune culturală deosebită, în această perioadă, se remarcă sesiu Academiei Române consacrată comemorării a 100 de ani de la naşterea savanu filolog Ion Bogdan, fost elev al liceului. Această sesiune s-a desfăşurat la Acade Română, în zilele de 8-9 decembrie 1964, prima etapă. A doua etapă a avut l 10 decembrie 1964 şi s-a desfăşurat în Sala Festivă a liceului, fiind condus către academicianul Emil Petrovici, profesor la Universitatea din Cluj.

În activitatea sa ca director al şcolii, profesorul Toma Leoveanu a sprijinit de către colaboratorii săi apropiaţi, directorii adjuncţi Mircea Goia pe secţia română şi Roland Schmidt pentru secţia germană.

14. Simion Toma (1928 -)

S-a născut în comuna Trâmpe judeţul Alba, din munţii Apuseni, la 1 febru 1928. A urmat cursurile Liceului „Decebal” Deva, pe care le-a absolvit în anul 1947. 1948-52 a urmat cursurile Facultăţi Filozofie din cadrul Universităţii din Cluj, p trei ani, iar ultimul an, în 1951-5 Universitatea din Bucureşti, unde şi-a trec examenul de stat (licenţa). Şi-a înc activitatea didactică la Grupul Şcolar Ste Roşu, unde a funcţionat timp de 14 ani, din până în 1966. În această perioadă a fost di de 5 ori cu diploma de profesor evidenţi către Ministerul Construcţiilor de Maşini de care era subordonată şcoala. În cadrul Grupului a predat Limba romă Şcoala profesională, Economia politică la Şcoala tehnică şi Pedagogie la Şc tehnică de maiştri

197

Autorul monografiei, în schimb, nu se dezice şi nici nu omite de a spune printre rândurile sale ”fostul militar”..., după care, ar fi putut, punctual, să enumere câte ceva... din realizarile înaintaşului său.

Înaintea apariţiei acestei monografii, prof. Toma Simion, cu o extraordinar de mare insistenţă şi cu un extraordinar de mare tupeu, obositor, cicălitor şi cu o obrăznicie ieşită din comun a trecut de nenumărate ori pragul casei noastre şi nu a renunţat până când colegul său, profesorul Toma A. Leoveanu, nu i-a încredinţat din arhiva personală “documentele vremii”, documente care au fost realizate pentru redobândirea numelui de Liceul ”Andrei Şaguna” Braşov.

Cu o deosebită nonşalantă, cu ipocrizie şi rafinată perversitate prof. Toma Simion a dat asigurări şi a făcut promisiuni deşarte tatei că va menţiona în cartea ce o va scrie şi edita efortul predecesorului său pentru redobândirea vechii denumiri a liceului, munca titanică, bine documentată, pentru care se făcuseră trei intervenţii din partea dir. Toma A. Leoveanu.

Această ”istorie”, undeva tristă dar cât se poate de reală a fost sub patronajul şi atenţia Inspectoratului Şcolar Judeţean din acea vreme, inspectorat la cârma căruia se afla inspector general prof. Elena C. Georgescu (născută Calotă) **,** al cărei tată a fost plutonier (este drept tot militar...) în armată Română, dar în armata postbelică, o armată de politruci, parveniţi, ipocriţi şi venetici. Dar ce să faci, era vremea lor... a celor cu putere, lipsă de omenie, a celor ajunşi călcând peste cadavre, fară Dumnezeu, fară suflet şi inimă.

Prof. Elena şi Valentin Imperiu Georgescu

Colegiul rival ”Dr. Ioan Meşotă”

Deşi, de loc, din inima Ardealului, din Scheii Braşovului, toate aceste lucruri menţionate mai sus nu au contat pentru prof. Elena C. Georgescu, preferând să distrugă tot ceea ce a însemnat istorie şi tradiţie, cultură şi naţionalism, spirit şagunist, dar, mai ales, să renege munca prof. Toma A. Leoveanu, să calce peste cadavre... să lovească mişeleşte, să ignore munca şi realizările altor colegi subalterni: profesori sau directori de şcoli, respectiv licee, subalterni care ”erau incomozi” prin activitatea desfăşurată, prin meritele lor deosebite, prin profesionalismul lor de excepţie.

Martorii acelor vremuri, elevi şi, poate, încă profesori aflaţi în viaţă, pot depune mărturie despre rivalitatea între cele doua licee de elită ale Braşovului din acea perioadă.

Este vorba despre Liceul ”Andrei Şaguna” Braşov, având ca director pe prof. Toma A. Leoveanu, şi Liceul ”Dr. Ioan Meşotă” Braşov, având ca director pe prof. Georgescu

Valentin Imperiu, nimeni altul decât soţul tovarăşei inspector general prof. Georgescu C. Elena (născută Calotă).

Aş fi dorit să fi fost o rivaliate cu tentă de emulaţie, constructiv-pozitivă, atât pentru profesorii, dar şi pentru elevii celor două licee braşovene, dar, din nefericire, ea a degenerat şi îmbrăcat ”haina duşmăniei”, cu aspecte nu foarte deontologice, de cele mai multe ori impardonabile pentru lumea dascălilor acelor vremuri.

Acum simt un gust amar, o profundă durere şi neîmpăcare sufletească, făcând acest remember al acelor vremuri.

Anii au trecut şi destinul a făcut să fiu absolvent al Liceului de Matematică-Fizică ”Andrei Şaguna” Braşov, făcând parte din **Promoţia Nr.124/1980-1981**, având ca dirigintă pe d-ra prof. Mişarca Melania, profesoara mea de fizică. Anii petrecuţi pe băncile liceului mi-au oferit şansa să cunosc figuri marcante ale unor eminenţi profesori.

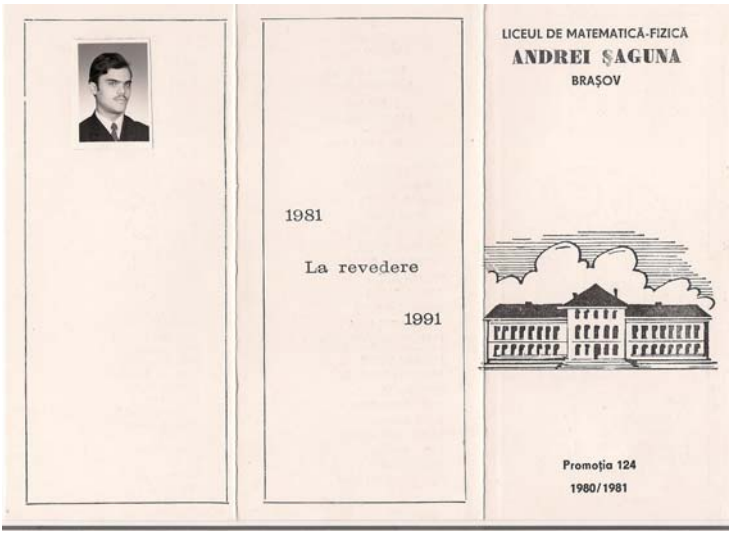

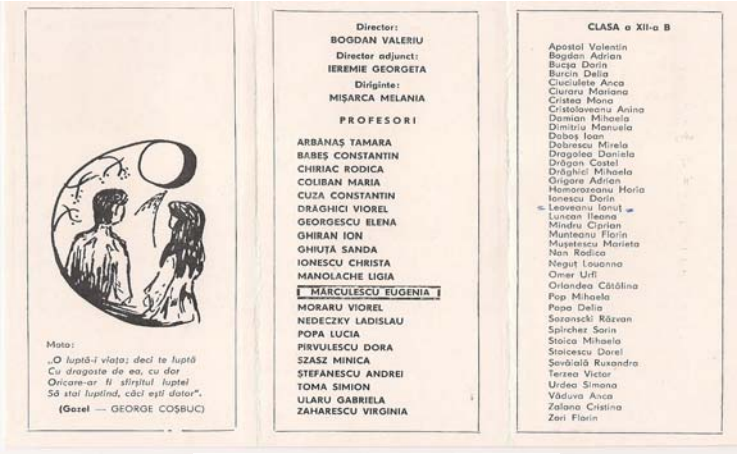

Motto:
„O luptă-i viața; deci te luptă
Cu dragoste de ea, cu dor
Oricare-ar fi sfârșitul luptei
Să stai luptând, căci ești dator".
(Gezel — GEORGE COȘBUC)

Director:
BOGDAN VALERIU
Director adjunct:
IEREMIE GEORGETA
Diriginte:
MIȘARCA MELANIA

PROFESORI

ARBĂNAȘ TAMARA
BABEȘ CONSTANTIN
CHIRIAC RODICA
COLIBAN MARIA
CUZA CONSTANTIN
DRĂGHICI VIOREL
GEORGESCU ELENA
GHIRAN ION
GHIUȚĂ SANDA
IONESCU CHRISTA
MANOLACHE LIGIA
MĂRCULESCU EUGENIA
MORARU VIOREL
NEDECZKY LADISLAU
POPA LUCIA
PÎRVULESCU DORA
SZASZ MINICA
ȘTEFĂNESCU ANDREI
TOMA SIMION
ULARU GABRIELA
ZAHARESCU VIRGINIA

CLASA a XII-a B

Apostol Valentin
Bogdan Adrian
Bucșa Dorin
Burcin Delia
Ciuciulete Anca
Ciuraru Mariana
Cristea Mona
Cristolaveanu Anina
Damian Mihaela
Dimitriu Manuela
Daboș Ioan
Dobrescu Mirela
Dragolea Daniela
Drăgan Costel
Drăghici Mihaela
Grigore Adrian
Homorozeanu Horia
Ionescu Dorin
Leoveanu Ionuț
Luncan Ileana
Mîndru Ciprian
Munteanu Florin
Mușetescu Marieta
Nan Rodica
Neguț Louanna
Omer Urfi
Orlandea Cătălina
Pop Mihaela
Popa Delia
Sarzanski Răzvan
Spirchez Sorin
Stoica Mihaela
Stoicescu Dorel
Șavăială Ruxandra
Terzea Victor
Urdea Simona
Văduva Anca
Zalana Cristina
Zeri Florin

Pliant absolvire - Promoţia 124

Din mulţimea de comori ale liceului, Sala Festivă reprezintă inima acestuia, fiind locul cel mai încărcat de istorie, cultură, patriotism, cu emoţiile celor care i-au trecut pragul de-a lungul anilor şi atâtor evenimente şi festivităţi, locul în care, alături de iluştri şi remarcabili scriitori, cărturari ai neamului românesc, academicieni şi personalităţi culturale importante, ale căror chipuri sobre ne privesc de o parte şi de alta a Sălii Festive, veghează remarcabilul cărturar şi Mitropolit al Ardealului Andrei Şaguna, dintr-un tablou impunător, aflat în partea din faţă.

Pianul ”secular”, din incinta Sălii Festive, de la care ne încântă auzul cei mai talentaţi elevi şagunişti, perdelele de catifea de culoare roşie, tavanul care ilustrează o pictură importantă, candelabrul masiv şi impunător, mobilierul vechi şi masiv din lemn, întregesc acest moment şi monument istoric emblematic al Liceului ”Andrei Şaguna” Braşov.

Pentru mine, ca adolescent atunci, ca adult acum, trei figuri de profesori mi-au rămas profund întipărite în minte,

inimă şi suflet. Este vorba despre Ligia Manolache, profesoara mea de engleză, Zena Eugenia Popa, profesoara mea de chimie şi Viorel Drăghici, profesorul meu de matematică.

Nu o pot uita pe prima mea dirigintă din anii de liceu, distinsa, eminenta şi sufletista dna prof. Eugenia-Zena Popa care a avut un cuvânt de spus în formarea mea ca om, a noastră a mediciniştilor prin harul deosebit de care a dat dovadă în timpul orelor şi laboratoarelor de chimie organică. Acum îmi dau seama din ce în ce mai mult de semnificaţia şi importanţa acelor cărămizi aşezate cu pricepere, responsabilitate şi profesionism de doamna profesor Eugenia Zena Popa în formarea mea profesională, în formarea mea ca om, ca intelectual.

Vă mulţumesc şi sunt mândru de dumneavoastră.

Bunul Dumnezeu să vă răsplătească nobleţea sufletească cu tot binele din lume.Dacă toţi profesorii mei de liceu ar fi avut frumuseţea dumneavoastră, maniera şi căldura sufletească, aş fi ales varianta să rămân “mereu repetent”, pentru o minunată şi drăguţă dirigintă.

Prof. Zena-Eugenia Popa

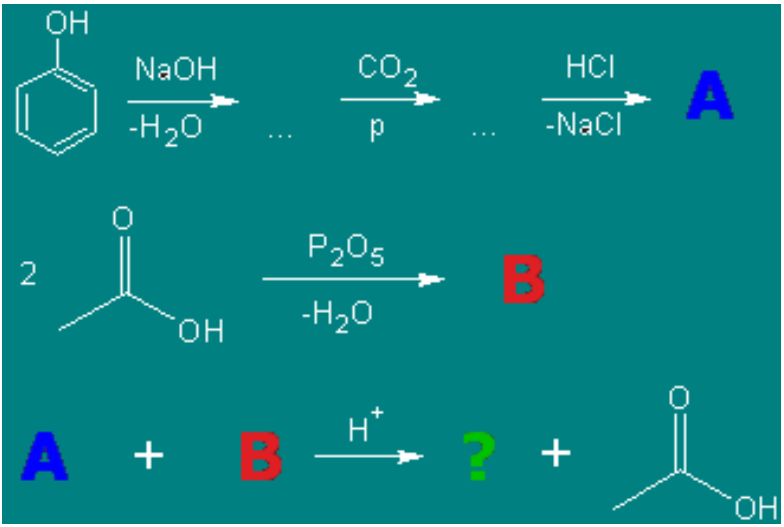
OH
NaOH
-H2O
...
CO2
p
...
HCl
-NaCl
A
2
O
OH
P2O5
-H2O
B
A
+
B
H+
?
+
O
OH

Prof. Ligia Manolache

După zeci de ani, aceste figuri marcante ale învăţământului braşovean în general şi şagunist, în special, au avut puterea, devotamentul, curajul şi demnitatea de a privi în trecut şi de a răsfoi ”istoria de a fi profesor sau elev şagunist”.

Întâlneşti în viaţă oameni de care te legi sufleteşte dincolo de cuvinte, dincolo de prezenţa dascălului la catedră, oameni care văd în tine mai mult decât vezi tu şi care iau necondiţionat decizia de a munci alături de tine până şi tu vei ajunge să descoperi acea entitate, acea parte ascunsă din tine de care încă nu eşti suficient de conştient în anii petrecuţi pe băncile şcolii în timpul formării tale pentru viaţă, în formarea ta ca om.

Sunt dascăli eminenti, de înaltă ţinută moral-educativă, parcă anume făcuţi pentru inima şi sufletul tău. Un astfel de om a fost şi este distinsa doamnă profesor emerit de engleză, nimeni alta decât Ligia Manolache, fiica remarcabilului prof. Ion Nan.

Dir. prof. dr.
Viorel Drăghici

Numit director al Colegiului Naţional ”Andrei Şaguna” Braşov în februarie 1999, distinsul prof. Viorel Drăghici pune inimă, suflet, dăruire şi multă sudoare construind o noua aripă a liceului între anii 2000-2002, aripă complet mobilată şi dotată la standardele de ultimă generaţie, conform normelor europene, reînfiinţează fanfara militară a liceului, reînvie maialurile şaguniste şi celebrul botez al celor mai tineri elevi şagunişti, luptă pentru organizarea concursurilor între liceele braşovene.

Ştiu că aţi făcut tot posibilul să mă faceţi măcar să înţeleg matematica, pentru că de îndrăgit era mult prea greu, mult prea mult pentru elevul Ionuţ Horia T.Leoveanu.

Totuşi aţi rămas simpaticul, adulatul şi exigentul meu profesor de matematică. Pentru aceasta vă port respect şi recunoştință.

Aripa Nouă a Colegiului “Andrei Şaguna” construită de dir. prof. dr. Viorel Drăghici

Invidia, duşmănia, răutatea prof. Toma Simion au fost fără limite, fără margini, fără scrupule, fără pic de maniere, bună creştere şi colegialitate, nu numai faţă de tatăl meu, dar şi faţă de distinsul director dr. Prof. Viorel Drăghici, care a construit aripa nouă a Colegiului Naţional "Andrei Şaguna" Braşov, fără să menţioneze absolut nimic din realizările acestui om cu calităţi morale şi educaţionale deosebite, care a readus tradiţia şi viata şagunistă într-un Colegiu de renume din Braşov şi, în acelasi timp, din inima Transilvaniei.

Ceea ce a uitat ***"Tov. Prof.Toma Simion"*** a fost să menţioneze la fila biografică a distinsului domn dir. dr. Viorel Drăghici că şi dânsul este tot fiu de militar şi mamă învăţătoare şi, ca o ironie a sorţii, tatăl prof. Viorel Drăghici a fost camarad cu tatăl meu.

Clopoţelul din Şaguna

Dar, cum şi "uitarea e scrisă în legile naturii", vom include această omisiune a ***TOVARĂŞULUI DOMN AUTOR***... la rubrica ***"erată"*** ca de, vorba aceea**: *"a fi om e lucru mare, a fi domn e o-ntâmplare".***

Cred că Toma Simion a fost mai mult tovaraş decât un domn.....

Domnilor, faceţi loc tovarăşilor!

Cum, de cele mai multe ori, istoria nu poate fi scrisă de o singură persoană, de un singur om, distinsa şi devotata doamnă prof. Ligia Manolache cu dăruire, abnegaţie şi multe nopţi nedormite, reia şirul anuarelor şaguniste, reamenajează cabinetul fonic de limbi moderne al Colegiului Naţional ”Andrei Şaguna” Braşov.

Acest articol aş vrea să se constituie o rememorare a activităţii de profesor, dar şi de director, a tatălui meu, carieră profesională care a trebuit de multe ori adusă la tăcere sau, mai corect, sub tăcere. Ea a fost cunoscută de cei care i-au fost elevi şi profesori colaboratori, cu care a lucrat şi nu poate fi negată şi renegată, dar mai ales minimalizată.

Directorii Colegiului ,,A.Şaguna''

Profesorul Toma A. Leoveanu a plecat de lângă noi la o vârstă frumoasă, venerabilă, de 93 de ani, dar neîmpăcat sufleteşte şi, poate, stigmatizat de gândul că munca şi meritele nu i-au fost apreciate la justa lor valoare pe simplul motiv că **”a fost militar”.**

Liceul ”Andrei Şaguna” din Braşov va rămâne pentru mine şi familia mea un loc sacru, încărcat de istorie, aş putea spune, o istorie a familiei mele, chiar dacă ea a fost o istorie tristă.

,,Şaguna’’ va ocupa un loc special în inima mea şi, întotdeauna, oriunde voi fi, îmi va fi dor de anii petrecuţi în acest liceu, acum Colegiu, îmi va fi dor de un timp magic, şagunist, căci, aşa cum spunea un ilustru absolvent şagunist, Lucian Blaga, ”amintirea este o seră a fericirilor trecute”.

Academicienii şagunişti

Atâtea amintiri frumoase îmi zboară prin minte! Întâmplările şi-au păstrat cumva simetria..., până când am ajuns la liceu şi tata mi-a devenit din părinte şi profesor. De acolo, de la catedră, tata putea să stea de acum şi mai liniştit. Pot spune acum, după zeci de ani, că nu l-am lăsat pe tata să se plictisească prea mult în copilaria mea.

Acum, nu pot decât să îi privesc pozele şi un puternic zbucium sufletesc nu îmi dă pace. Când eram mic, credeam că "libertatea absolută" o guşti atunci când eşti mare şi nimeni nu te mai împiedică să faci nimic din tot ceea ce îţi doreşti, însă acum, ca adult, văd copilaria ca fiind "un bilet de tren" către cea mai frumoasă, emoţionantă, stupidă şi plină de necunoscut călătorie – ***"VIAŢA".....la urma urmei o dilemă un necunoscut!***

Atunci când ne naştem şi urcăm "în trenul vieţii" întâlnim oameni despre care credem, că ne vor însoţi pe tot parcursul călătoriei noastre. Însă, ei coboară la o staţie şi ne lasă singuri, trişti, dezamăgiţi, ne lasa fără dragoste, iubire şi afecţiune, ne lasă fără ataşamentul lor, fără prietenia şi compania lor. Este drept, este adevărat că în tren vor urca alte persoane care vor ocupa un rol important în călătoria noastră. Aceştia

sunt fraţii noştri, iubitele noastre, soţiile sau soţii noştri, prietenii noştri şi acei oameni minunaţi pe care îi iubim, stimăm, respectăm. Unele persoane care urcă în tren, privesc călătoria ca pe o plimbare scurtă; alţii găsesc numai tristeţe, durere şi dezamăgiri pe parcursul călătoriei.

În tren mai există persoane, este drept nu foarte multe care sunt permanent prezente şi gata de a oferi ajutorul lor celor care au nevoie de el. Unii urcă şi coboară, şi noi abia i-am observat.

Dicton şi frescă -,,Şaguna'

Candelabru Sala festivă

Nu mă sperie foarte tare că timpul trece ireversibil, sfidător şi nemilos, cu viteza unui ”orient express”, prin tumultul ”gărilor vieţii”, dar îmi este tot mai teamă, tot mai multă tea-

mă, pe zi ce trece, clipă de clipă, că nu voi mai avea suficient de mult timp pentru a putea fi alături de cineva foarte drag acum inimii şi sufletului meu.

Timpul trece, dar din nefericire el nu vindecă!
Timpul trece sfidător, ireversibil şi dureros!
Timpul trece peste noi şi nu se mai întoarce!
Timpul nu poate fi oprit în loc şi uneori este mult prea târziu să mai recuperăm aşteptarea!
Singuratatea, cea mai crudă boală, ucide şi macină!

Mă gândesc, de fiecare dată, la anii care se vor aşterne, tăcuţi şi nemiloşi, unul câte unul, din ce în ce mai mulţi, peste amintirea celor dragi, plecaţi în lumea ”fără de întoarcere”, mă gândesc la ei, la bunicii mei, la tata, la mama, la mătuşa.

Aş încerca să pot lăsa deoparte, măcar pentru o clipă, melancolia trecutului, şi să mă amăgesc cu gândul că poate, poate... ”mai este timp”, deşi ştiu că şi pentru mine ”va veni o zi”... când îmi voi reproşa ireparabilul..., ”că am lăsat anii să treacă!”

În aceste momente, sufletul şi inima se zbat între amintirile trecutului şi prezent, marcate profund de clipele trăite

acum..., clipe ***”care aş vrea să fie o împlinire a realizării mele familiale şi nu doar un vis, sau poate doar o iluzorie speranţă apusă ”.***

Toate aceste lucruri aş vrea să le scriu... să le destăinui... să le spun... să mă audă cineva, să mă înţeleagă, să mă descătuşez de apăsarea, povara sufletească care mi-a marcat copilaria, dar o lacrimă ”obositoare şi fierbinte” nu-mi dă pace!

Aş vrea să pot să-mi stăpânesc plânsul, dar este imposibil, pentru că sunt copleşit de emoţia gândului că am avut şansa de a avea ”dascăli” proprii părinţi!

A sosit, netăgăduit, momentul adevărului, momentul în care trebuia făcută lumină, iar lucrurile ”spuse pe nume”.

Eu, ca fiu, am simţit nevoia ca, acum, să fac aceste dezvăluiri ale tuturor problemelor care v-au marcat şi îndurerat viaţa atâţia zeci de ani.

Mai ştiu că aţi trăit modest, dar decent, cu demnitate şi onoare, cu frică de Dumnezeu, iar munca asiduă a fost singurul dumneavoastra refugiu.

Inima voastră a bătut plenar, armonios şi puternic pentru zecile de generaţii de elevi care v-au trecut prin mână, prin sala de clasă şi ei, elevii dumneavoastră, s-au format ca oameni.

De acolo, de sus, iertaţi-mă, dacă am greşit, nerespectându-vă dorinţa, poate de faptul că nu v-am promis niciodată... că nu voi povesti nimănui despre aceste lucruri triste şi dureroase care v-au măcinat sufleteşte, care ne-au marcat familia!

Vă mulţumesc din toata inima !
Vă mulţumesc pentru ceea ce sunt!
Vă mulţumesc pentru tot ceea ce aţi făcut pentru mine!

Vă rog să mă iertaţi dacă am greşit cu ceva!
Am avut o copilărie şi o adolescenţă frumoasă, dar nu şi fericită!

Dr. Leoveanu T. Ionuţ Horia – 3 iunie 2011

Cred că fiecărui om i se poate asemăna o carte, căreia zi de zi, aşa cum putem noi mai bine, să ne străduim să îi adăugăm noi file, noi pagini. Acum în această carte care pe undeva se vrea ***"o evocare"***... îmi răsună vorbele naşii şi mătuşii mele Înv. Virginia I. Panţu, atent supraveghetor al pregătirii mele, care spunea: "nu lăsa pagini goale în cartea vieţii şi pregătirii tale". Astăzi am ajuns să pot scrie cărţi şi să respect această dorinţă a dânsei şi a părinţilor mei.

Mătuşa autorului, Înv.Virginia I. Panţu

Acum îmi caut mama, tatăl, mătuşa şi bunicii, îi strig, îi aştept dar din nefericire nu mai răspund, refuză cu încăpăţânare să se reîntoarcă sau să mai dea un semn de viaţă, iar eu cel încă rămas aici... încerc să lupt cu dorul pentru ei, să îmi urmez cursul firesc al vieţii cu bune şi rele, să trăiesc într-o lume a mea, o lume a amintirilor, alimentată de speranţa că voi cei dragi plecaţi pe "drumul veşniciei", v-aţi reunit şi regăsit în strălucirea "luminii sfinte", a Divinului Creator, privind cu dragoste părintească spre noi "pământenii", încă rămaşi aici... undeva poate foarte aproape dar totuşi cumplit de departe de dumneavoastră. Dumnezeu să vă odihnească în pace!

Mama autorului, Înv .Eugenia I. Leoveanu

Clasa XII-B – Revederea de 30 de ani de la absolvire

PROMOTIA 124-03 IUNIE 2011.
Revedere 30 de ani
1981-2011

La comemorare

Recunoaşterea meritelor ***prof. dir. dr. Toma A. Leoveanu*** , ca primul director al Şcolii Generale Nr.11 din Braşov şi apoi ca director al Colegiului Naţional "Andrei Şaguna" din Braşov poate fi citită în documentele din arhiva personală păstrate de familia profesorului, pe două simple foi de hârtie, de fapt, două scrisori semnate de conducerea Inspectoratului Şcolar Judeţean din acea vreme.

Prima scrisoare din 15 iulie 1960, de doar patru rânduri are următorul conţinut: ***"Apreciind preocuparea hotărâtă şi contribuţia dumneavoastră deosebită depusă pentru terminarea localului şi extinderea spaţiului şcolii pe care o conduceţi din partea colectivului secţiei vă exprimăm călduroase mulţumiri"***(semnează Şeful Secţiei de Invăţământ Prof. Inspector V. Ionescu).

A doua, ceva mai consistentă, semnatarii punând în rândurile redactate şi o fărâmă de suflet (atât cât se putea în acele vremuri). Această a doua scisoare nu poartă niciun număr de înregistrare, ceea ce ne face să credem că nu este vorba despre o scrisoare oficială, ci, mai degrabă, de un simplu şi modest gest colegial.

Pe antetul adresei apar Inspectoratul Şcolar al Judeţului Braşov, Comitetul Sindicatului Braşov, Casa Corpului Didactic din Braşov și sună cam așa:

"Mult stimate tovarăşe, după un şir întreg de ani, dedicaţi unei profesii minunate, aceea de modelator al generaţiilor viitoare, a sosit inevitabilul moment, plin de emoţii şi, desigur, de melancolie, al despărţirii de catedră. De fapt, nu este o despărţire, pentru că omul care o viaţă întreagă a fost dascăl, integrat organic în viaţa şcolii şi a localităţii unde a profesat, va rămane Dascăl pe mai departe. Suntem convinşi

că dumneavoastră veţi fi, în continuare, un om entuziast, o prezenţă activă în viaţa societăţii noastre socialiste. Cu ocazia momentului solemn al pensionării dumneavoastră, în numele Inspectoratului Şcolar, al Casei Corpului Didactic şi al Comitetului Sindicatului aducem mulţumiri şi felicitări pentru activitatea laborioasă depusă la catedră şi vă urăm un călduros LA MULŢI ANI!"(semnează Inspector şcolar general-adjunct prof. Petru Luduşan, Preşedinte prof. Maria Şoneriu şi Director prof. Florea Salvan).

Maurul îşi făcuse datoria, maurul putea să plece! La puţin timp după stingerea din viaţă a tatălui meu, la frumoasa vârstă de 93 de ani, ***familia LEOVEANU-PANŢU*** s-a gândit să aducă un omagiu şi să nemurească, astfel, eforturile sale de dascăl, director şi păstor al spiritului naţional şagunist. Placa Comemorativă este aşezată, începând cu data de 26 noiembrie 2005, la loc de cinste, în holul central al Colegiului Naţional "Andrei Şaguna" din Braşov, prin strădaniile familiei profesorului, ea amintind de acest "Ierusalim" al învăţământului naţional românesc care l-a avut un număr de ani, printre cei mai grei din existenţa sa, pe ***prof. dir. dr. Toma A. Leoveanu***.

Placa comemorativă este creaţia inginerului Decebal Muscalu, fost elev al dascălului "de şcoală veche românească". Elevii care s-au aflat atunci pe băncile Liceului"Andrei Şaguna" pot depune mărturie despre ce fel de dascăl a fost. ***Odihneşte-te în pace, dragul şi iubitul meu tată!***

Autorul, 13 august 2014, Braşov

INVITAȚIE

Cu deosebită considerație,
familia Dr. Leoveanu și Panțu, vă invită a lua parte la piosul
ceremonial pentru dezvelirea plachetei comemorative
a celui ce a fost directorul Liceului Andrei Șaguna,
profesor **Toma A. Leoveanu** (1961–1966).
Ceremonialul se va desfășura cu sprijinul
Inspectoratului Școlar Brașov și a conducerii liceului,
în incinta școlii, în ziua de 26 noiembrie 2005, ora 10.00.

Prezența dumneavoastră ne va onora în mod deosebit!

Invitaţie Comemorare prof. dir. Toma A. Leoveanu

Montarea plăcii comemorative

PROMOTIA 1952-1959
IN MEMORIAM
Prof. ION NAN
(1915-2004)
OMAGIU
FOSTULUI PROFESOR SI DIRECTOR
AL ACESTUI LICEU
TOMA A. LEOVEANU
1912 - 2005
IN SEMN DE PRETUIRE, PENTRU TOT CE
A REALIZAT IN ACEST LACAS DE ALHASA
INVATATURA INTRE ANII 1941 - 1966

IN MEMORIAM
Prof. ION NAN
(1915-2004)

Dezvelirea plăcii comemorative a directorului prof. Toma A. Leoveanu

Evocarea memorie prof. dir. Toma A. Leoveanu de către prof. preot Vasile Olteanu

IN MEMORIAM
Prof NICOLAIE PESTREA
GURAU OCTAVIAN

OMAGIU
PROF. dr. IOAN BACIU
1888-1956
Omagiu
Prof. ȘTEFAN STANCIU
GURAU OCTAVIAN

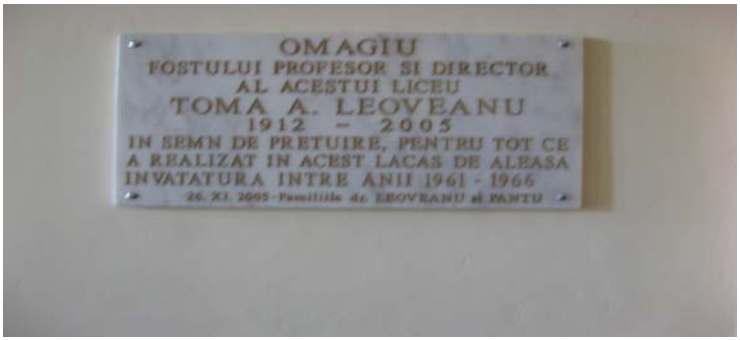
OMAGIU
FOSTULUI PROFESOR SI DIRECTOR
AL ACESTUI LICEU
TOMA A. LEOVEANU
1912 - 2005
IN SEMN DE PRETUIRE, PENTRU TOT CE
A REALIZAT IN ACEST LACAS DE ALEASA
INVATATURA INTRE ANII 1961 - 1966
26. XI. 2005 - Familiile de LEOVEANU si PANTU

Nota autorului:

Pentru a exclude orice ”suspiciune” de răzbunare şi aspect cu caracter tendenţios sau subiectivism, afirmaţiile mele de mai sus sunt susţinute cu ajutorul documentelor existente în arhiva personală a familiei dar se pot regăsi şi în Filmul Comemorării care a avut loc la Colegiul Naţional ”Andrei Şaguna”- Braşov, în data de sâmbătă 26 noiembrie 2005, ora 10.00. Filmul este amplasat pe YOUTUBE şi poate fi vizualizat prin accesarea linkului:

http://youtu.be/JS6f3HhSR0k

Panorama Oraşului Braşov văzută de pe Versantul"Tâmpa"

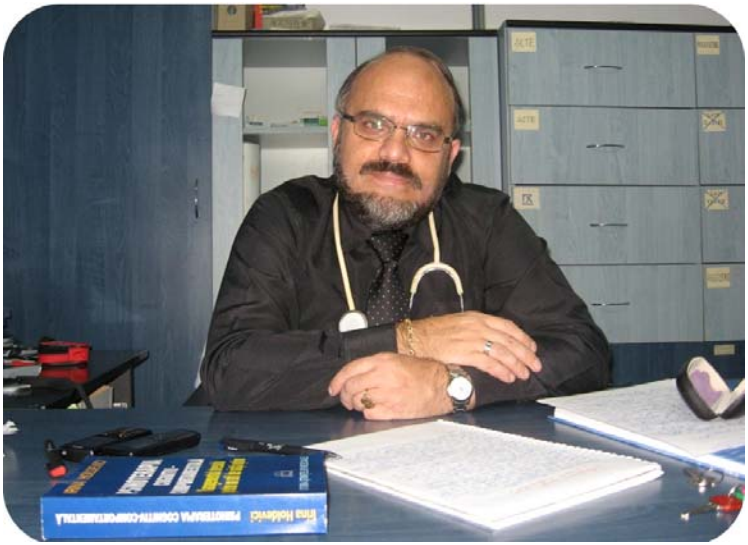

CĂRŢI DE ACELAŞI AUTOR

1. ***Managementul programelor de promovare a unui stil de viaţă sănătoasă la adolescenţii din judeţul Braşov,*** Editura Amanda Edit, 2014
2. ***Uzul şi abuzul de alcool. Unele particularităţi psiho-sociale şi psihiatrice,*** Editura Amanda Edit, 2014
3. ***Asistența medicală în îngrijirea pacienţilor cu ocluzie intestinală,*** Editura Amanda Edit, 2014
4. ***Moartea subită cardiacă în medicina legală,*** Editura Amanda Edit, 2014
5. ***Asistenţa medicală în îngrijirea pacienţilor cu hemoragie digestivă superioară prin ruperea varicelor esofagiene din ciroza hepatică,*** Editura Amanda Edit, 2014
6. ***Particularităţi privind cercetarea la faţa locului în cazul infracţiunii de omor***, Editura Amanda Edit, 2014
7. ***Obezitatea şi adolescenţa. Note de curs pentru elevii de gimnaziu şi liceu***, Editura Amanda Edit, 2014
8. ***Particularităţi ale managementului investigării fraudelor informatice,*** Editura Amanda Edit, Bucureşti 2015